

CURIERUL MISSIONAR

„CÂT DE FRUMOASE SUNT PICIOARELE

CELOR CE BINEVESTE-SC CELE BUNE”

Anul XX.

CELOR CE BINEVESTE-SC PACE

No. 3.

CUPRINS:

- Un plan minunat
- Viitorul Bisericii
- In vremuri de criză
- Porunca IV-a din Decalog
- In insulele mării
- Planul Săptămânii Cărții
- Ești conducător?
- Calendarul Săptămânii Cărții
- O sută de milioane predici
- Săptămâna Cărții 1940
- Motive pentru organizarea de grupe
- Inainte, mereu inainte!
- Călătorind spre Sud-Vestul Africii
- Uși larg deschise
- Ziua căminului creștin
- Căminul și lucrarea lui
- Privilegiul de a fi părinți
- Cincisprezece minute misionare
- Cercul Tabita
- Necrologuri — Anunțuri

Un plan minunat

Ți-aduci aminte, prietene, cum, într-o zi, mergând în vizită la un cunoscut al tău, acesta îți oferi o revistă sau o broșură, cu o invitație izvorită din adâncul inimii de a o ceti, pentru că cuprinsul ei are să facă mult bine sufletului tău. Cam șovăiai s'o primești, dar la stăruințele lui ai primit-o. Ai plecat apoi spre casă, și din curiozitate de a ști ce bine ar putea face această cărțuie sufletului tău, te-ai așezat la fereastră și ai început să citești. Chiar dela primele rânduri atenția ți-a fost atrasă și ai început să sorbi cu nesat cuvintele cari ți se păreau o cântare din alte lumi. De obicei te plictiseai când citeai ceva, dar de data aceasta nici n'ai simțit când ai ajuns la sfârșit și ai început s'o citești din nou, ca și când ai fi dorit să mai găsești ceva nou. Ai simțit atunci cum inima ți se umple de dor după Cineva, care acum începea să-ți fie drag; Cineva, pe care până acum nu-l cunoscusei — poate li auzisei doar de nume — pentru că stătusei departe de El. Dar atunci când citeai acele cuvinte, El era lângă tine. Prezența Lui era aceea care făcea ca inima ta să ardă în pieptul tău, așa cum ardea în pieptul celor doi ucenici în drum spre Emaus. El îți șoptea blând și plin de iubire: „Eu Mi-am dat viața pentru tine, pentru că te-am iubit mult de tot. Vino la Mine, și vei găsi odihnă pentru sufletul tău. Îți voi da viața. Îți voi da mântuire, și acolo unde voi fi Eu, vei fi și tu împreună cu Mine”.

Auzind aceste șoptiri divine, te minunai că slova cărții ce citeai glăsuia în același chip, și nu știai dacă îți șoptește cineva sau vorbește chiar slova. Adevărul era că cineva îți șoptea prin slova cărții. Soarele divine au făcut să vibreze coardele sufletului tău, și el s'a cutremurat până în străfundurile lui. Ochiul ți s'au umezit de lacrimi, și atunci.... atunci.... ai înțeles. Isus te chema. Te chema la viață, la o viață nouă. Te chema la o mântuire minunată. Ai spus atunci printre suspine, plin de o fericire negrăită: „Da, Doamne Isuse! Iată vin! Tu m'ai iubit atât de mult, că Ți-ai dat viața pentru mine. Acum mă predau Ție și vreau, vreau să fac voia Ta”. Acum erai fericit, fericit, fericit! Inima ta avea pace cu Dumnezeu, prin Isus, și te bucurai în nădejdea întoarcerii în căminul cel de sus.....

Mulți își recunosc în aceste rânduri experiența întoarcerii lor la picioarele lui Isus. Un prieten, sau chiar un necunoscut, le-a întins într-o zi o broșură, o revistă sau un tractat. Cuvântul vieții cuprins în ele, udat de Duhul cel Sfânt care lucrează asupra inimilor omenesti mai mult decât ori când în zilele acestea din urmă, a adus ca rod nădejdea mântuirii. Mulți au fost câștigați pentru împărăție în chipul acesta. Și încă și mai mulți vor fi câștigați la mântuire de către predicatorul mut — cartea, broșura, revista — pe care cei ce au aflat pe Isus trebuie să-l pună în mâinile oamenilor.

Prietene, dacă întoarcerea ta la Isus a fost prilejuită de acest predicator mut, dacă vreodată în experiența ta de credincios ai simțit cât de puternic în cuvânt este acest predicator mut, atunci tu, care te bucuri de mântuire, cum poți lăsa să treacă timpul fără să faci ceva pentru semenii tăi? Cum poți scăpa ocazii, pe cari poate nu le vei mai întâlni niciodată de a da mărturie celor din jurul tău de mântuirea care s'a apropiat? Să fii călăuzit de gândul acesta: Ce a făcut pentru mine o broșură

sau o revistă, poate să facă pentru mulți. Scrierea aceasta conține cuvântul lui Dumnezeu, care odată semănat, nu va rămâne fără să aducă rod. Datoria mea este să arunc sămânța, să arunc mereu, cât voi putea de multă și până când voi putea.

Tempul este scurt. Și mai este încă mult de făcut. Și acest „mult” trebuie să fie făcut de noi. Domnul ne cheamă să săvârșim o lucrare măreață. E timpul să facem planuri cari să contribuie la o grabnică terminare a lucrării. O lume întreagă merge cu pași repezi spre ruină, și cei ce au aflat calea vieții vor fi făcuți răspunzători de cei cari pier neaverțiți. Cum vom putea ajunge la toți?

Literatura ne va fi de mare ajutor pentru a da răspuns la această întrebare. Mănile trebuie să ne fie pline în fiecare zi cu „aceste frunze din pomul vieții” cari sunt pentru vindeca-

rea neamurilor. Și orice suflet, cu care venim în legătură, trebuie să primească partea lui. Să ne gândim: Poate că aceasta este ultima dată când îl mai întâlnesc, și el trebuie să aibă o mărturie despre Isus. Dacă vom fi călăuziți de gândul acesta, nu vom lăsa să ne treacă niciun prilej de a face ceva pentru mântuirea semenilor noștri.

Spre a veni în ajutor celor dornici de a face ceva pentru Isus, Editura „Cuvântul Evangheliei” a confecționat un sistem de cutii, cari nu trebuie să lipsească din nicio familie creștină, din nicio casă de adunare. Această cutie are două despărțituri — una pentru reviste, și alta pentru broșuri. Cutia trebuie să fie asortată cu literatura, pe care oricine o poate comanda la Editură sau o poate lua dela Cercul Misionar al Comunității. Cutia să fie atârnată de un cui în peretele

de lângă ușa dela ieșire. Pe partea din față a cutiei scrie: „Rog serviți-vă!” Vizitatorul, dacă observă se va servi. În orice caz, noi trebuie să-i atragem atenția și să stăruim să se servească. Grija noastră să fie aceasta, ca totdeauna cutia să fie încărcată cu literatură. Și pentru ca să nu împovăreze prea mult bugetul unei familii, Editura pune la îndemână tuturor reviste frumoase cu preț de 3 lei bucata. În unele locuri s'au și făcut experiențe foarte frumoase cu acest sistem de cutii. Ele se poate comanda la Editură, costul fiind numai 40 lei. Odată cu aceasta, îngrijii-vă să comandați și literatura necesară.

Chiar dacă nu vom putea vedea imediat roadele lucrării noastre pentru Isus, le vom vedea în veșnicie. Le vom vedea cu siguranță.

M. Ionescu

Viitorul Bisericii

Partea VII-a

Vremea potrivită

„De aceea, cum zice Duhul Sfânt: „Astăzi dacă auzi glasul Lui, nu vă împietriți inimile!” Ebrei 3, 7.

„Iată că acum este vremea potrivită; iată că acum este ziua mântuirii”. 2 Cor. 6, 2.

Cel ce studiază în mod serios starea lumii în lumina Bibliei și a Spiritului Profetic, nu poate să nu se convingă că am ajuns la punctul hotărâtor al istoriei bisericii și lumii. Trăim în clipa când Dumnezeu își prelungește mila încă pentru puțină vreme. În îndelunga Sa răbdare, dorind ca niciunul să nu piară, El face o supremă încercare spre a trezi pe poporul Său și a-l smulge din ruina care îl amenință. Ne pândește primejdia de a rămâne adormiți și mulțumiți și de a lăsa să treacă momentul potrivit.

„Noi stăm chiar la marginea lumii veșnice. Fiind în posesia unor adevăruri atât de solemne, având o lumină atât de mare și o lucrare atât de importantă de făcut, noi trebuie să dublăm silința noastră. Fiecare trebuie să facă tot ce stă în puterile sale. Iubite frate, tu ești în primejdie cu propria ta mântuire dacă rămâi în urmă acum”. — „Mărturiile”, vol. 5, pp. 460, 461.

„Satana, acum în timpul sigilării, folosește tot felul de viclenii ca să abată cugetele poporului lui Dumnezeu dela adevărul prezent și să-l determine să se clatine. Văzui un acoperământ pe care Dumnezeu îl întin-

sese deasupra poporului Său, să-l acopere în timpul strămtorării; și fiecare suflet care era hotărât pentru adevăr și cu inima curată, avea să fie acoperit cu acoperământul Atotputernicului.

„Satana știe această și el lucrează cu putere, să țină mințile a cât mai multora în îndoială și nehotărâre pentru adevăr”. — „Experiențe și Vizituri”, p. 48.

În clipa de față; efortul principal al arhivrajmașului constă în a ne menține într-o stare sufletească de toropeală.

„Ce să mai spun ca să trezesc poporul rămășiței? Mi-a fost arătat că scene teribile stau în fața noastră. Satana și îngerii săi folosesc toată puterea lor spre a sdrobi pe poporul lui Dumnezeu. El știe că dacă ei mai dorm încă puțină vreme, el este sigur de ei, căci ei vor fi învinși cu siguranță. . . . Iubite frate și iubită soră, dacă aceste prețioase clipe de har nu sunt folosite, voi nu veți avea nicio scuză. Dacă voi nu depuneți eforturi deosebite spre a vă trezi, dacă nu arătați zel în a vă poezi, aceste clipe de aur vor trece în curând iar voi veți fi puși în balanță și veți fi găsiți prea ușor! Atunci strigătul vostru de desnadejde nu va mai sluji la nimic”. — „Mărturiile”, vol. 1, p. 263.

O altă metodă a celui rău constă în a ispiți în diferite chipuri sau a pune piedeci progresului în viața spirituală.

„Văzui că Satana lucrează prin agenții săi în numeroase feluri. . . .

Unii dintre acești agenți ai Satanei atacau corpurile unora dintre sfinți, — pe aceia pe cari ei nu-i puteau amăgi, ca să-i abată dela adevăr prin influența satanică. O, dacă ar putea toți să înțeleagă toate acestea, așa cum mi le-a descoperit mie Dumnezeu, ca să cunoască mai multe din amăgirile Satanei și să știe să se ferească! Văzui că Satana e la lucru prin mijloacele acestea, ca să abată, să amăgească și să rătăcească pe poporul lui Dumnezeu, chiar acum în timpul sigilării. Văzui pe unii, cari nu stăteau hotărâți pentru adevărul prezent. Genunchii lor tremurau, picioarele le alunecau, pentru că ei nu erau hotărâți clădiți pe adevăr, iar acoperământul Atotputernicului Dumnezeu nu putea fi tras peste ei cât timp ei tremurau așa.

„Satana încerca toate meșteșugurile sale, să-i țină în starea în care se aflau, până ce va trece sigilarea și până ce acoperământul se va trage peste poporul lui Dumnezeu, iar ei să fie lăsați fără adăpost în fața mâniei arzătoare a lui Dumnezeu, în timpul celor șapte plăgi. Dumnezeu a început să tragă acoperământul acesta peste poporul Său, iar în curând el va fi tras deasupra tuturor cari trebuie să aibă un adăpost în ziua măcelului. Dumnezeu lucrează cu putere pentru poporul Său; dar se va permite și Satanei să lucreze și el”. — „Experiențe și Vizituri”, pp. 48, 49.

„Se povestește despre experiența unui predicator al Evangheliei care se pregătea să vorbească asupra textului: „Iată că acum este vremea potrivită; iată că acum este ziua mântuirii”. În timp ce studia el a dormi și visă că era transportat în iad și așezat într-o conclavă a spi-

(Urmare la pag. 3)

In vremuri de criză

În vremurile de mare criză, sunt anumite tendințe omenești, sau anumite slăbiciuni, de cari trebuie să ne păzim. Dintre acestea poate că două sunt cele mai primejdioase, și anume panica și paralizia.

Mulți, când se găsesc în fața unor primejdii serioase, sunt cuprinși deodată de sentimente de panică. Ei își pierd sângele rece și stăpânirea de sine. Ei pot deveni foarte activi, dar eforturile lor sunt fără rost și îndrumate rău. Ca urmare, svârcolele lor nebune nu aduc niciun bine. Dimpotrivă, ele duc de obicei la confuzie, intristare și pierdere ireparabilă. Acum câțiva ani, un mare vapor de pasageri naviga în largul Atlanticului, departe de coastele Americii de Nord. Toate locurile de pe el erau ocupate de excursioniști și oameni dornici de plăceri. Deodată strigătul înfiorător „foc”, răsună prin tot vaporul. Imediat ofițerii și echipajul fură cuprinși de panică. Ordine țipate și contradictorii se auzeau în toate păr-

țile. Oameni înnebuniți alergau încoace și încolo într-o confuzie sălbatică. Ei munceau din toate puterile, dar nu realizau nimic. Cu fiecare minut care trecea, focul se întindea cu repeziciune peste mândrul vapor, prefăcându-l într'un cuptor vijelios. Înainte ca vreun vapor de salvare să poată ajunge la fața locului, sute de bărbați, femei și copii, au pierit în flacări, și alte zeci de persoane, cari sărise peste bord, s'au înecat în mare. Toată pierderea aceasta de vieți s'ar fi putut evita dacă toți, și în deosebi aceia cari făceau parte din echipaj, și-ar fi păstrat sângele rece și și-ar fi stăpânit nervii. Pe vapor erau desule bărcei de salvare, pentru toți aceia cari se aflau pe bord. Cu ordine potrivite și îndrumări înțelepte, orice bărbat, femeie și copil, ar fi putut fi dus departe de vapor înainte ca să fi fost distrus de flacări.

Astăzi parte din Europa este în foc. Intregul continent se află în

mijlocul unei crize teribile. Este o vreme de strâmtorare și necaz pentru oameni și națiuni. Este de asemenea o vreme de turburare și frământare pentru biserica lui Dumnezeu. Într-o vreme ca aceasta, este primejdia ca mulți să-și piardă echilibrul și să fie cuprinși de panică. Totuși, acesta nu e un timp de excitare și confuzie. Nu este un timp de temere și descurajare. Acum, ca niciodată mai înainte, trebuie să fim liniștiți, statornici, fără frică și tari. Nevoile ceasului de față cer o acțiune plină de curaj și inteligentă. Lucrul acesta este adevărat și pentru națiuni și pentru lumea de afaceri, dar și pentru biserică.

În psalmul patruzeci și șase este un tablou foarte important pe care bine facem de-l studiem. Pe deo parte are loc un puternic cutremur de pământ, munți întregi fiind desrădăcinați și aruncați în adâncimile unei mări înfuriate. Pe de altă parte un războiu înfiorător se deslănțue, oștiri mari măcelărindu-se și distrugându-se unele pe altele. În mijlocul acestei scene ce umple de fiori stă servul lui Dumnezeu, calm și senin. Din ceruri el aude un glas zicând: „Fiți liniștiți, și să știți că Eu sunt Dumnezeu” (trd. engl.), și de pe buzele Sale vin cuvintele: „Domnul oștirilor este cu noi. Dumnezeul lui Iacob este un turu de scăpare pentru noi”. „De aceea nu ne temem”. Spiritul exprimat aci de psalmist este spiritul care trebuie să caracterizeze pe orice copil al lui Dumnezeu în timpul acesta de furtună și răsturnare. Noi nu trebuie să ne îngăduim a fi ușor cuprinși de panică. Cu o liniștită încredere în Dumnezeu, noi trebuie să rămânem calmi și plini de curaj.

Așa cum am amintit deja la începutul acestui articol, a doua primejdie de care trebuie să ne păzim într-o vreme de criză, este paralizia. Nu toți sunt cuprinși de pa-

(Urmare dela pag. 2)

ritelor rele adunate pentru a cerceta mijloacele de cari să se folosească pentru a ispiți pe oameni. Unul dintre ele zise: „Mă voi duce eu pe pământ și voi spune oamenilor că Biblia nu este decât o legendă și că ea nu este Cuvântul lui Dumnezeu”. Asta fu socotită ca fără efect. Un altul spuse: „Lăsați-mă să mă duc eu și voi spune oamenilor că nu există Dumnezeu, nici Mântuitor, nici iad”. Și aceste cuvinte fură primite cu un zâmbet răutăcios. Nu, nici asta nu va fi potrivit. Noi niciodată nu vom reuși să facem pe oameni să creadă așa ceva, zise unul dintre ei. Imediat se sculă un alt spirit. Pe figura sa era întipărită înțelepciunea. Ca un șarpe viclean își dete și el părerea: „Voiu pleca eu pe pământ la oameni; le voi spune că există un Dumnezeu, că există un Mântuitor, că există un cer care se poate câștiga, și chiar un iad de care să se ferească, dar le voi mai spune că nu e nevoie să se silească și că mai este timp de pregătire și

măine”. Atunci îl trimiseră pe acesta pe pământ”. — „Fishers of men”, pp. 55. 56.

Observați de câte ori repetă Mărturiile în citatul următor cuvântul acum: „Astăzi trebuie să ne ținem pe noi și pe copiii noștri nemânjiți de lume. Astăzi trebuie să ne spălăm hainele caracterului nostru și să le albim în sângele Mielului. Astăzi trebuie să biruim mândria, pasiunile și lenevia spirituală. Astăzi trebuie să ne trezim și să facem eforturi hotărâtoare pentru formarea unui caracter desăvârșit. . . . . Ne găsim într-o situație foarte critică în așteptarea arătării Domnului nostru Isus Hristos. . . . . Astăzi este timpul să ne pregătim”. — „Mărturii”, vol. 5, pp. 215. 216.

Momentul e grav. Timpul ne constrânge. Lucrarea de renaștere a inimii e grabnică. Glasul divin repetă cu o gingașă neliniște: „ASTAZI dacă auziți glasul Lui, nu vă împietriți inimile!”

F. Charpiot

nică într'o criză. Mulți sunt paralizați de teamă. Lucrul acesta este adevărat și din punct de vedere fizic, dar tot așa este de adevărat și din punct de vedere mintal și moral. În istoria copiilor lui Izrail, găsim scrise mai multe experiențe, cari învederează lucrul acesta.

Când iscoadele au venit înapoi din Canaan cu raportul lor despre cetăți cu ziduri groase și uriași puternici, aproape toată adunarea a fost paralizată de teamă. Totul părea întunecos și imposibil pentru ei. Ei nu mai vedeau nicio cale de înaintare. Ei și-au pierdut toată nădejdea și toată energia. Din cauza aceasta, copiii lui Izrail au trebuit să rățăcească prin pustiu aproape patruzeci de ani, până ce acești paralizici necredincioși au intrat în mormânt și s'a ridicat o nouă generație, care a îndrăznit să înfrunte primejdiile Canaanului.

Un alt exemplu puternic se găsește în experiența iudeilor cari s'au întors din robia babiloniană și cu autorizație și cu instrucțiuni dela împărat, să rezidească templul din Ierusalim. La început toți au lucrat cu o voință, și s'a făcut un progres frumos; dar după un răstimp, au început să vină necazurile. Vrajmașii lor le puneau în cale tot felul de greutăți, amenințându-i în cele din urmă cu distrugerea, dacă ei nu încetau de a mai zidi. Punctul culminant al crizei a fost ajuns atunci, când vrajmașii au adus ordine ca să înceteze orice lucrare. Aceasta era prea mult pentru acești sărmani Iudei luptători. Ei și-au pierdut firea. Paralizați de teamă, aruncară sculele și încetară lucrările.

Aceasta arată ce se poate întâmpla chiar poporului lui Dumnezeu într'un timp de criză, dacă ei nu-și țin privirile ațintite spre conducătorul lor divin, în loc să privească la condițiunile protivnice din jurul lor. Dacă cei ce clădeau templul ar fi mers înainte cu o fermă încredere în Dumnezeu care îi adusese înapoi din robie și care le poruncise să rezidească templul, ei ar fi reușit, în

ciuda tuturor eforturilor vrăjmașului de a-i opri. Când, peste câțiva ani, veni profetul Hagai cu o solie reînviătoare dela Dumnezeu ca să se ridice și să zidească, ei terminară lucrarea în câteva săptămâni, cu toate că condițiunile erau tot așa de grele și nefavorabile ca și atunci când lucrarea fusese părăsită.

Astăzi, poporul lui Dumnezeu are o mare lucrare de adus la îndeplinire. Această lucrare trebuie să meargă înainte în timpul de criză, ca și în împrejurări mai favorabile. Chiar acum, când Europa trece printr'un timp de primejdie și strămtorare, noi trebuie să ne ferim ca nu cumva să fim loviți de panică sau paralizie. Nu trebuie să se vadă nici excitare, nici inactivitate în rândurile noastre. Cu o liniștită încredere în Dumnezeu, lucrătorii și membrii trebuie să meargă plini de curaj înainte. Oricât de întunecate și imposibile ar apărea lucrurile, comitetele Conferințelor, consiliile de administrație ale instituțiilor și comitele comunităților, trebuie să facă planuri ca toate ramurile și departamentele lucrării lui Dumnezeu să meargă înainte cu putere și în chip ordonat. Predicatorii, evaugheliștii și lucrătorii biblici, nu trebuie să micșoreze eforturile lor de a câștiga suflete. Dacă ei nu pot să mai întrebuințeze planurile și metodele vechi, trebuie să caute altele noi. Partea importantă este ca sufletele să fie mântuite. Dacă rândurile colportorilor noștri au fost rărite din cauză că unii au fost chemați în serviciul patriei lor, sau din alte motive, alții să le ia locul. Dacă nu sunt frați cari să poată face lucrarea aceasta, atunci surorile să iasă înainte și să umple rândurile. Lucrarea lui Dumnezeu nu trebuie să sufere nicio pierdere. Săptămâna Mare și Campania de Toamnă de asemenea trebuie să fie amintite și lucrarea aceasta trebuie făcută cu și mai mare putere. Dumnezeu așteaptă de asemenea ca noi toți să fim credincioși în aducerea zecimilor și darurilor noastre în tezaurul lui Dumnezeu,

ca să fie hrană în Casa Lui, și pentru ca să poată turna o binecuvântare asupra poporului Său.

În loc de a lăsa ca împrejurările grele din timpul de față să ne împiedece sau să ne înfrângă în aducerea la îndeplinire a lucrării date nouă de Dumnezeu, noi trebuie să mergem înainte calmi și plini de curaj, în spiritul și puterea Domnului. Ca niciodată mai înainte, lucrătorii și membrii trebuie să caute să încălzească și să câștige pe cel pierdut. Dacă prin credință mergem înainte în ascultare de porunca lui Dumnezeu, El își va face cu credincioșie partea Sa. Făgăduința Sa este:

"Nu te teme, căci Eu sunt cu tine; nu te uita cu îngrijorare, căci Eu sunt Dumnezeuul tău; Eu te întăresc, tot Eu îți vin în ajutor. Eu te sprijinesc cu dreapta Mea biruitoare". (Isa. 41, 10.)

La încheiere, doresc să citez câteva rânduri scrise de serva Domnului, cari cred că vor fi tot așa de folositoare pentru cetitorii acestui articol, cum au fost și pentru mine. Ele sună astfel:

"Hristos n'a dat niciodată greș, și nici nu S'a descurajat; și urmașii Săi trebuie să dea pe față o credință care să aibă aceeași natură dăinuitoare.

"Ei trebuie să posede curaj, energie și stăruință. Chiar dacă se găesc în calea lor imposibilități aparente, totuși trebuie să meargă înainte prin harul Său. În loc să se plângă din cauza greutăților, ei sunt chemați să treacă peste ele. Ei nu trebuie să dispereze de nimic și să spere totul. Cu lanțul de aur al iubirii Sale fără seamă, Hristos i-a legat de tronul lui Dumnezeu. Ținta Sa este ca cea mai înaltă influență din univers, care pornește dela izvorul oricărei puteri, să fie a lor. Ei trebuie să aibă putere pentru a rezista răului, o putere pe care nici pământul, nici moartea, nici iadul, nu o poate birui, o putere care îi va face în stare să biruiască, după cum și Hristos a biruit". — "Slujitorii Evangheliei", p. 39.

A. V. Olson

Porunca IV-a din Decalog

De M. L. Andreassen

„Adu-ți aminte de ziua Sabatului, ca s'o sfințești. Să lucrezi șase zile, și să-ți faci lucrul tău. Dar ziua a șaptea este Sabatul Domnului, Dumnezeului tău: să nu faci nicio lucrare în ea, nici tu, nici fiul tău, nici fiica ta, nici robul tău, nici roaba ta, nici străinul care este în casa ta. Căci în șase zile a făcut Domnul cerurile, pământul și marea, și tot ce este în ele, iar în ziua a șaptea S'a odihnit; de aceea a binecuvântat Domnul ziua Sabatului și a sfințit-o". Exod 20, 8—11.

Primul cuvânt din această poruncă, „Adu-ți aminte”, este semnificativ. Fiecare zi are o durată de 24 de ore; soarele lucrează, florile cresc, păsărelele cântă, o zi după alta. Natura nu face nicio deosebire între zile; nimic nu deosebește pe o zi de alta din săptămână. Fără cunoștința revelațiunii divine, omul poate considera fiecare zi la fel. Numai porunca lui Dumnezeu face o deosebire. Ea ne spune să sfințim ziua Sabatului. Adu-ți aminte, zice ea; vezi, să nu uiți. Intocmai după cum o mamă spune copilului ei, pe care îl trimite cu o însărcinare, ca să nu uite lucrul pe care trebuie să-l facă, tot așa și Dumnezeu deosebește ziua a șaptea a săptămânii și ne poruncește să ne amintim de ea.

Cuvântul „adu-ți aminte” dă o distincție poruncei, și deosebește această zi pentru odihnă. Având în vedere nesocotirea mult răspândită a Sabatului, noi putem deci crede, că Dumnezeu, rostind porunca a patra, S'a gândit la stările de lucruri din viitor, și avertizează pe poporul Său, ca să nu uite ziua pe care El a sfințit-o și binecuvântat-o la creațiune. În timp ce lumea profanează ziua Sa cea sfântă, Dumnezeu dorește ca poporul Său să-și amintească de ea și s'o sfințească. Și dacă co-

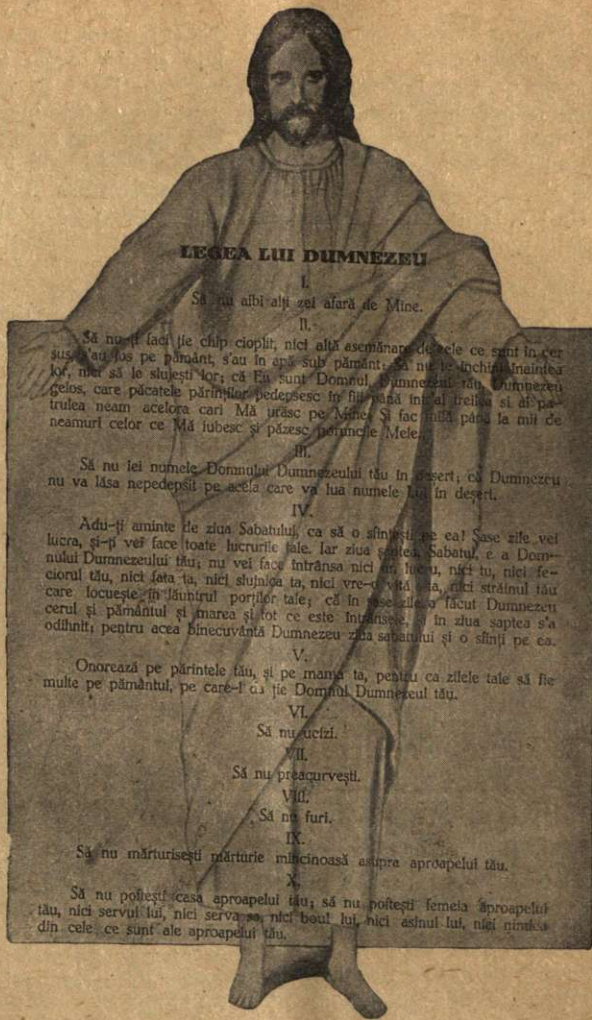
pii Săi aveau să facă aceasta, atunci ei aveau să fie un popor deosebit. În mijlocul călcătorilor și uitătorilor Sabatului, ei aveau să stea deosebiți și separați, păstrând aducerea „aminte Domnului”. Isa. 62, 6.

Sabatul, o necesitate

Oamenii aveau nevoie de un Sabat. Lumea, ca și noi, este prea ocupată. Noi suntem absorbiți de atâtea lucruri, încât n'am putea să ne luăm timp să cugetăm. N'am mai avea niciun răgaz, niciun timp pentru meditații spirituale, niciun timp pentru cercetarea Cuvântului lui Dumnezeu, pentru cugetare evlavioasă, sau pentru contemplare, dacă nu am avea un timp anume hotărât pentru aceasta. Tocmai aceasta a dorit Dumnezeu să ne dea. Și El dorește ca noi să alegem timpul pe care l-a

ales El. El cere ca noi să ne aducem aminte de ziua Sabatului și s'o sfințim.

„Adu-ți aminte de ziua Sabatului, ca s'o sfințești”. Porunca nu zice să ții un sabat, sau să ții Sabatul, sau adu-ți aminte de sabat; ci „adu-ți aminte de ziua Sabatului”. Observă aceasta: Adu-ți aminte de ziua. În ce scop să ne amintim de această zi? Ca s'o sfințim. Observați: Această zi trebuie sfințită. Ziua de Sabat a lui Dumnezeu e sfântă. Este o zi sfințită. Aceasta este ziua de repaos a lui Dumnezeu. Noi nu trebuie s'o privim cu ușurință, sau s'o călcăm în picioare. Nu trebuie să ne facem plăcerea noastră în această zi, și să vorbim despre interesele noastre vremelnice în ea. Nu trebuie s'o profanăm, ci s'o sfințim. Isa. 53, 13; Ezech. 20, 13. 21. Aceasta se poate face însă numai dacă și

LEGEA LUI DUMNEZEU

I. Să nu ai alți zei afară de Mine.

II.

Să nu-ți faci (te chip cioplit, nici altă asemănare de cele ce sunt în cer sus, sau jos pe pământ, sau în apă sub pământ, să nu te închini înaintea lor, nici să le slujești lor; că Eu sunt Domnul, Dumnezeu, Dumnezeu gelos, care păcatele părinților pedesc în fiu până în al treilea și al patrulea neam acelor care Mă urăsc pe Mine; Și fac mila până la mii de neamuri celor ce Mă iubesc și pășesc poruncile Mele.

III.

Să nu lei numele Domnului Dumnezeului tău în deșert; că Dumnezeu nu va lăsa nepedescit pe acela care va lua numele Lui în deșert.

IV.

Adu-ți aminte de ziua Sabatului, ca să o sfințești pe ea! Șase zile vei lucra, și-ți vei face toate lucrurile tale. Iar ziua șaptea, Sabatul, e a Domnului Dumnezeului tău; nu vei face înțrânsa nici un lucru, nici tu, nici feciorul tău, nici fata ta, nici slujnica ta, nici vre-o vită a ta, nici străinul tău care locuiește în lăuntrul porților tale; că în șase zile a făcut Dumnezeu cerul și pământul și marea și tot ce este înțrânse, și în ziua șaptea s'a odihnit; pentru aceea binecuvântă Dumnezeu ziua sabatului și o sfințește pe ea.

V.

Onorează pe părintele tău, și pe mama ta, pentru ca zilele tale să fie multe pe pământul, pe care-l ai de Domnul Dumnezeu tău.

VI.

Să nu ucizi.

VII.

Să nu preacurvești.

VIII.

Să nu furi.

IX.

Să nu mărturisești mărturie mincinoasă asupra aproapei tău.

X.

Să nu poțesti ceea ce aproapei tău; să nu poțesti femeia aproapei tău, nici servul lui, nici serva sa, nici baul lui, nici asinul lui, nici nimic din cele ce sunt ale aproapei tău.

noi înșine suntem sfințiți, și dacă ne ținem departe de orice mândrire și întinăriune.

„Șase zile să lucrezi”. Această declarație este o parte vitală din porunca Sabatului. Porunca aceasta nu cere numai odihnă, ci și lucru.

Unii oameni par a gândi că această poruncă are de a face numai cu repaosul. Partea sau obligația de a lucra nu le este lămurită. Dar atât una cât și alta sunt sub aceeași obligație. Nimeni nu poate fi un bun creștin și să fie un leneș. Nimeni nu poate ține cum trebuie Sabatul dacă nu este voios să și lucreze.

Creștinul adevărat este sânguitor. El nu „stă tclănit”, sau în trândăvie. El nu trăiește de „pe spinarea” rudelor sau prietenilor săi. El nu-și aranjează orele de vizită în timpul mesei. El nu scoate mereu în evidență nevoile sale, ca să trezească compătimire. El nu așteaptă răsplătire pentru fiecare mic serviciu pe care îl face. El nu lingusește pe cei bogați. El nu pretinde concesiile deosebite. El își achită datoriile și le achită la timp. El nu se uită în jurul lui, ca să asigure pe ceilalți că el lucrează. El nu grăbește lucrul, pentru că stăpânul este în apropiere, și să înceteze imediat după plecarea lui. El lucrează mai mult decât se cere dela el pentru o anumită plată. El nu se codește la lucru, ci e totdeauna binevoitor; iar când a terminat un lucru, cere altul. El poate vedea ce trebuie făcut și-l face, sau își oferă serviciile sale. El poate fi găsit acolo unde e de făcut o lucrare, și nu caută pretutindeni numai foloase personale. El sacrifică bucuria din timpul său, și e bucurios să ajute altora. El e primitiv de învățatură. El nu e mulțumit niciodată cu o lucrare pe jumătate. El își face cu îngrijire lucrul său, și-l consideră ca o parte din religionea sa.

Adevăratul păzitor al Sabatului este un bărbat ca acesta. El se face folositor ori unde. Rar se poate să-l găsești fără treabă.

In șase zile să-ți faci toate treburile tale

Trebuie să lucreze un om șase zile în fiecare săptămână? Nu trebuie să ia niciodată vreo vacanță? Dacă porunca ar zice numai: „Șase zile să lucrezi”, chestiunea ar

fi discutabilă. Dar ea adaugă: „să-ți faci tot lucrul tău”. Noi trebuie să ne facem toată lucrarea noastră. Dacă se cere șase zile pentru a ne face lucrul nostru, trebuie să lucrăm șase zile. Dar dacă putem face lucrul nostru în cinci zile, să-l facem în cinci, în patru, sau în trei; nu e nevoie să-l facem în șase zile. Partea principală este ca să ne facem lucrarea. Noi nu trebuie să ne codim sau să lăsăm lucru neterminat și să mergem să ne facem gusturile noastre. „Să lucrezi șase zile și să-ți faci lucrul tău”. În ziua Sabatului nu trebuie să lucrăm, ci să ne repauzăm. Trebuie să ne rânduim lucrarea noastră astfel, ca s'o terminăm în șase zile. Porunca lămurăște lucrul acesta. Pentru a ține porunca, trebuie atât să lucrăm cât și să ne odihnim. Și trebuie să ne terminăm lucrarea.

Pentru unii oameni, cuvântul „să lucrezi” nu prea sună plăcut. Nu le place să lucreze, și chiar mai mult decât atât. Munca li se pare o trudă, un necaz, și chiar un chin. Oricum ar fi munca, deși este grea și obositoare, și uneori monotonă, totuși este dată oamenilor de Dumnezeu și e spre binele nostru. Să mulțumim lui Dumnezeu că ni s'a dat de lucru într-o lume plină de păcate. Din anumite puncte de vedere, munca este mântuirea noastră. Numai acela care muncește poate prețui bine odihna.

Biblia, prețuește mult hărnicia; și așa trebuie. Toți trebuie a ne înțipări bine în minte că avem de făcut nu numai o lucrare, ci că suntem chemați să facem lucrarea. Pavel a făcut o lucrare minunată. Și în timp ce făcea această lucrare, el mergea și la ocupația sa zilnică. El nu neglija nimic în ce privește datoria sa de om. El este un exemplu pentru acei cari se cred pe ei înșiși prea buni sau prea sus puși sau importanți pentru a munci. Multe fete tinere, cari consideră ca foarte romantic a lucra pentru păgâni din Africa, ar sări în sus când le-ar zice cineva că deocamdată să ajute mamele lor la bucătărie. Ele nu înțeleg că o lucrare le pregătește pentru alta.

„Să lucrezi șase zile și să-ți faci lucrul tău”. Nu acel „dar”. E bine să lucrezi, dar . . . Unii sunt atât de interesați pentru lucru, încât

nu pot șede fără treabă. Lucrarea este vieța lor. Ei lucrează din zorii zilei și până seara târziu. Ei își iau puțin timp pentru mâncare și pentru dormit. Ei vor să lucreze, să lucreze și iar să lucreze. Ei au puțină răbdare cu unul care nu urmează exemplul lor. Ei n'au timp să meargă nici la adunare, nici timp pentru rugăciune, pentru studiu sau pentru recreiere, — ci numai muncă, muncă și iar muncă.

A intra în odihna lui Dumnezeu

La unii ca aceștia Dumnezeu le zice: E bine că munciți, dar nu trebuie să uitați că dela voi se mai pretinde și altceva. Lucrarea sau munca nu este totul. Eu am rându-it o zi în care să nu lucrați, și în care trebuie să vă odihniți și să răsuflați. În această zi trebuie să vă lăsați lucrările și cugetările voastre la o parte și să comunicați cu cerul. Să vă aduceți aminte de ziua Sabatului ca s'o sfințiți. Ea este ziua Mea, și Eu doresc ca tu să intri în odihna Mea.

La unii chiar dintre preținșii creștini, păzirea Sabatului le-a devenit un jug neplăcut. Ea e considerată în mintea lor ca „sabatul ebraic”, sau ca pe o experiență nenorocită, când copiii nu le este îngăduit nici să se miște în Sabat. Unii ca aceștia să-și amintească de lucrarea celui rău, care dacă nu poate împiedeca pe cineva dela păzirea Sabatului, atunci caută să-l târască în fanatism, și că adevărata ținere a Sabatului este una din cele mai mari binecuvântări ale lui Dumnezeu, pe care El a dat-o fiilor oamenilor. Din acest motiv Satana caută să distrugă și Sabatul și păzirea lui, și el a reușit la aceasta într-o măsură uimitoare.

Păzirea Sabatului este o parte din Evanghelie. Dar ea este și o parte din cele zece porunci. Unii uită aceasta. Sunt unii cari n'ar consimți niciodată în mintea lor ca să fie necinstiți nici în cel mai mic lucru, dar pe cari totuși nu-i mustră conștiința să fie neglijenți în respectarea Sabatului. Ei n'ar înșela pe un om nici cu un bănuț; ei n'ar călca cu voie sau știință niciuna din celelalte porunci; dar cari nu numai că nu păzesc cu grijă hotarele Sabatului, ci calcă în picioare întreaga zi. Cum poate fi explicată sau apărată o astfel de atitudine?

In insulele mării

(Urmare din No. 2)

Pornind din Mauriciu spre Marsilia, vaporul nostru s'a oprit câte o zi două în fiecare din cele câteva porturi ale insulei Madagascar, dându-mi astfel altă ocazie de a mai vizita pe credincioșii noștri din aceste locuri. La Diego-Suarez, care este unul din cele mai mari și mai frumoase porturi din lume, vaporul a rămas ancorat timp de o zi și jumătate. Am petrecut timpul acesta tinând o adunare cu Comunitatea în capela cea nouă de aci, care este un răspuns la cea din Majunga, și vizitând pe fratele Tolici și familia sa, cari au petrecut mulți ani lucrând cu credincioșie și sârguință în acest port la mare. Deși sora Tolici a fost aproape de mormânt de mai multe ori, ei au rămas plini de curaj la postul lor. După întoarcerea mea la Berna, s'au făcut planuri pentru repatrierea definitivă a acestei familii, cu speranța că sora Tolici și-ar putea recăpăta sănătatea în climatul mai prielnic al țării ei natale. În același timp, s'au luat măsuri ca să se adreseze o invitație fratelui Douay și familiei sale din Africa de Nord ca să meargă în Diego-Suarez. Dar înainte ca fiecare din aceste familii să fi avut timp să plece, a izbucnit războiul, făcând cu neputință deocamdată pentru prezent ca să se poată înfăptui asemenea planuri. Invităm pe cetitorii noștri să se roage pentru sora Tolici ca să i se dea putere să suporte climatul cel greu unde acum este constrânsă să stea până la schimbarea stărilor de lucru.

Încă odată, vaporul nostru s'a oprit în portul Majunga într'un Sabat de dimineață. Spre marea mea bucurie, aceasta mi-a dat posibilitatea a petrece Sabatul împreună cu Comunitatea din acest oraș. Chiar în clipa când soarele dispărea după orizont, eu îmi luam rămas bun de la fratele Bénézech, care era de câteva zile în Majunga în interesul lucrării, de la fratele Villeneuve și familia sa și de la alți prieteni. Mi-am grăbit pașii spre vapor, care peste câteva clipe și-a ridicat ancora și a pornit în largul oceanului cu destinația spre patrie.

Sufletul mi s'a umplut de tristețe când mi-am luat rămas bun de la frații mei din Uniunea Oceanului Indian. Când am văzut o insulă după alta dispărându-mi din privire, un simțământ de singurătate m'a cuprins, și m'am trezit atunci dorind din toată inima ziua aceea măreață când prietenii și cei iubiți de pe pământ, se vor întâlni spre a nu se mai despărți niciodată. Până atunci, bunul Dumnezeu să binecuvinteze pe copiii Săi credincioși din insulele Uniunii Oceanului Indian!

Dela începutul acestui an, mai multe schimbări au avut loc în grupa de lucrători europeni din Uniunea Oceanului Indian. Chiar la începutul anului, fratele Erdmann și tânăra sa soție au pornit spre Madagascar ca să ia asupra-și îndatoririle și răspunderile de secretar-casier al Uniunii din mâinile fratelui Henriksen, care a lucrat în câmpul acesta cu credincioșie și succes timp de șase ani. Când am ajuns în Tananarive, fratele Erdmann începuse deja să se obișnuiască cu noua sa lucrare, iar soții Henriksen își făceau de zor bagajele și se pregăteau să pornească spre Europa. În timpul șederii lor aci, fratele Henriksen, sora Henriksen și copiii, și-au câștigat dragostea poporului malgaș. Cu bucurie se vor înapoiia, după concediu, în câmpul și la poporul pe care au învățat să iubească din toată inima, dacă sănătatea și alte condițiuni vor îngădui.

În Europa s'a mai întors și fratele și sora Bureaud cari au petrecut doisprezece ani în Madagascar. La început, fratele Bureaud a fost conducătorul Misiunii locale, luând locul fratelui Raspal, care s'a înapoiat în Franța împreună cu soția sa. De când a luat ființă Uniunea Oceanului Indian, fratele Bureaud a fost conducătorul Uniunii. În timpul acestor doisprezece ani, el și-a consacrat timpul și puterea fără rezerve pentru zidirea lucrării lui Dumnezeu într'un câmp și în mijlocul unui popor pe care îl iubea din toată inima. El a avut bucuria de a vedea lucrarea din câmpul acesta crescând dintr'o mână de cre-

dincioși într'o misiune puternică și bine organizată. Cu toată greutatea pe care o prezintă climatul tropical, fratele Bureaud și familia sa s'au bucurat de o bună sănătate. În ultimul an, totuși, sora Bureaud a suferit mult. Niște atacuri grele de malarie au urmat unul după altul, fiecare atac lăsându-o tot mai slabă. Doctorii păreau ne în stare s'o ajute cu ceva, și i-au dat sfatul să se întoarcă numaidecât în țară. Acești misionari pionieri vor fi pomeniți multă vreme de mulți dintre credincioșii malgași — copiii lor în credință — de pe sălbatica insulă Madagascar.

Prin plecarea fratelui Bureaud, au rămas vacante două locuri importante, cari trebuiau să fie completate, pentru că, în afară de președinte al Uniunii, mai era și director al școlii misionare. Pentru a completa aceste două locuri libere, Comitetul Diviziunii a numit pe fratele Bénézech președinte al Uniunii (el are și conducerea Misiunii Madagascar), și fratele Werner Ruf director al școlii misionare. În ultimii trei ani, fratele Ruf a condus lucrarea din Mauriciu, având un succes deosebit. Fratele Ernest Veuthey, care a lucrat deja în Mauriciu un an sau doi, a fost chemat să ia locul fratelui Ruf în calitate de conducător al acelei misiuni. Pentru ca să nu se împuțineze numărul misionarilor pe așa numita Ile de France (Insula Franței), am invitat pe fratele Willi Fuchs și familia sa din Conferința Franța de Nord, ca să meargă în Mauriciu. Ei au primit chemarea, și la data când vor apare rândurile acestea, vor fi — dacă se vor împlini nădejile lor — pe mare, cu destinația pentru noul lor câmp de lucru.

Invităm pe cetitorii noștri să se roage ca Dumnezeu să binecuvinteze atât pe misionarii cari s'au întors în țară după ani de muncă credincioasă în ținuturi depărtate, cât și pe cei cari în viitor trebuie să ducă mai departe poverile răspunderilor în aceste câmpuri depărtate. Aceia cari trebuie să slujească în calitate de conducători în lucrarea lui Dumnezeu în timpul zilelor întunecoase și furtunoase prin cari trece lumea acum, ca niciodată mai înainte, au ajutor de la bunul Dumnezeu.

A. V. Olson

Planul Săptămânii Cărții

Timpul Săptămânii Cărții este:

dela 30 Martie la 6 Aprilie

Ținta Săptămânii Cărții este:

198.000 lei pentru Uniunea Română.

Scopul Săptămânii Cărții este:

Predicarea Evangheliei.

Chemarea Săptămânii Cărții este către:

a) „Fiecare bărbat și fiecare femeie”, cari vor lua cărțile și revistele noastre pline cu adevăr și le vor oferi rudelor, prietenilor și vecinilor lor.

b) Toți lucrătorii noștri, cari sunt invitați să-și dea salariul pe o zi, pentru fondul Înaintării Lucrării.

c) Toți colportorii noștri, cari de asemenea sunt invitați să dea câștigul din cea mai bună zi din Săptămâna Mare, pentru același scop.

d) Toți membrii și prietenii noștri, cari nu pot să vândă literatură, invitându-i să dea, dacă le este cu puțință, salariul pe o zi.

Succesul Săptămânii Cărții depinde:

a) de rugăciunile noastre, pentru reușita acestei săptămâni. Domnul va răspunde rugăciunilor noastre, dându-ne mari binecuvântări.

b) de lucrarea noastră. Fără lucrare, nu este cu puțință a ajunge la

succes doar rugându-ne și nădăjduind. Dumnezeu e gata să ne dea succes, dar noi trebuie să lucrăm.

Nota de cheie a Săptămânii Cărții:

„Fii tare... și lucrează”. Hagai 2, 4. Astăzi Domnul spune copiilor Săi: „Fii tare... și lucrează, căci Eu sunt cu tine”. Hagai 2, 4. „Creștinul are totdeauna un puternic ajutor în Domnul”. — „Profeși și Regi”, p. 576.

Mijloacele Săptămânii Cărții:

Literatura noastră pregătită de către Editurile noastre. „Divina Vindecare”, o nouă carte de E. G. White. Cereți-o.

Necesitatea Săptămânii Cărții:

Fiecare Comunitate trebuie să-și pună o țintă și apoi să se străduiască să o ajungă.

Nu uitați pentru Campania aceasta: Fiecare persoană să-și pună o țintă proprie. Vizitați pe oameni cu o inimă iubitoare și cu un zâmbet care câștigă. Alții se vor inspira și vă vor urma exemplul.

Nota Editurii:

A apărut cartea cea folositoare „Divina Vindecare” (Pe urmele Marei Medic) de E. G. White. Cereți-o și o răspândiți cu ocazia Săptămânii Cărții.

Calendarul Săptămânii Cărții

2 Martie:

Adunarea Comitetului Comunității pentru a pregăti Campania Săptămânii Cărții.

9 Martie:

Pregătirea Comunității pentru Campania Săptămânii Cărții și luarea comenzilor dela membri pentru a le trimite la casa de Editură.

30 Martie:

Programul Săptămânii Cărții în toate Comunitățile. O pregătire spirituală hotărâtoare pentru începerea lucrării. Nu uitați să distribuiți plicuri pentru darurile din ultima zi.

O sută de milioane predici

Noi răspândim în toată lumea în fiecare an 25.000.000 exemplare din revistele noastre misionare. Această socoteală este întemeiată pe unele cifre actuale, și apoi, fără îndoială, n'am avut decât să fac o mică socoteală. Dar am căutat să fiu cât mai modest cu puțință. Patru predici în fiecare din aceste 25.000.000 exemplare de reviste, ar face 100.000.000 predici vestite lumii de către revistele misionare, în fiecare an. Dacă fiecare predicator ar predica două sute de predici bune pe an, ceea ce ar veni patru pe săptămână, ar trebui o jumătate de milion de predicatori Adventiști, dela 1 Ianuarie până la 31 Decembrie, ca să predice acele 100.000.000 predici. Dar nu avem atâția predicatori. Aceasta face ca revistele noastre misionare să aibă pentru mine o importanță ne mai pomenit de mare. Membrii noștri iau aceste reviste prin credință. Ori de câte ori oamenii iau una din revistele noastre, ei primesc solia acesteia ca și cum ar cuprinde cuvântul cel viu al adevărului, și apoi o dau mai departe spre a ajuta altor suflete sărmane să cunoască pe Isus. Aceasta ne face să ne gândim la importanța grozavă a acestor lucrări cu literatură. Dacă membrii noștri cari doresc din toată inima o cât mai grabnică înaintare a lucrării advente, ar depune o efortare mai mare, cred că am putea ajunge dela 25.000.000 la 100.000.000 de exemplare în toată lumea. Cred că Editurile noastre vor face planuri să întărească și să crească și mai mult răspândirea publicațiilor cari conțin adevărul prezent.

Steen Rasmusen

Secretar la Depart. Misiunii Interne Conferința Generală

Ești conducător?

Un profesor universitar arată 31 de puncte principale pentru a fi cineva conducător cu succes, și cari prin ideile ce se desprind sunt inspiratoare.

1. Ai un corp sănătos?
2. Ți-ai învins deprinderile rele?
3. Poți să dovedești stăpânire de sine când îți merg lucrurile rău?
4. Ai o înfățișare veselă și plăcută în loc de una posomorită?
5. Iei timp să cugeți pentru tine însuși?
6. Poți sta cu capul sus în împrejurări neplăcute?
7. Ești liniștit când te critică cineva?
8. Te respectă soția și conlucrează cu tine?
9. Poți să menții disciplina fără să folosești autoritatea?
10. Poți lucra cu o grupă de persoane nemulțumite?
11. Ești răbdător când lucrezi cu persoane nervoase și greu de mulțumit?
12. Poți face pe oameni să lucreze fără să-i mănii?
13. Poți face față la situații delicate?
14. Poți sta când ești întâmpinat

cu asprime, fără să spui cuvinte de cari să-ți pară rău mai târziu?

15. Poți face cu ușurință prieteni?

16. Poți să te abții să nu te cerți pentru lucruri de nimic?

17. Te poți acomoda ușor cu străinii?

18. Ești liber de vreo încurcătură înaintea superiorilor?

19. Sunt subalternii tăi liberi în prezența ta?

20. Poți să-ți exprimi părerile tale fără să constrângi și fără să ai o minte strămtă?

21. Te îngrijești de turmă?

22. Ai tact?

23. Ai încredere în oameni?

24. Ai încredere în cauza ta?

25. Ai un spirit de conlucrare și nu de constrângere?

26. Te-ai adaptat grupei pe care vrei s'o conduci?

27. Posezi o voință statornică?

28. Ai viziune, despre succesul care va urma?

29. Ai puterea în motive?

30. Ai floarea albă a conducătorului, și anume sinceritatea vieții?

31. Ești câteodată singur numai cu Dumnezeu?

Prezintă-ți lucrarea în așa fel oamenilor, încât ei să vadă că tu ai încredere în triumful ei final.

Săptămâna Cărții 1940

Programul Misiunii interne

Sabatul dela 30 Martie, 1940

Cântare de deschidere

Rugăciune

Verșetul *biblic*: 1 Sam. 17, 22—50.

Daruri pentru lucrarea misionară locală

Lectură: „Înainte, mereu înainte”.

Lectură: „Călătorind în Sud-vestul Africii Ecuatoriale”.

Lectură: „Uși larg deschise”.

Cântare

Rugăciune.

Notă către conducători. — Sabatul dela 30 Martie fiind începutul Săptămânii mari a Cărții din anul 1940, este de foarte mare însemnătate ca să se facă din această zi, cu adevărat o zi a întregii Comunități. Secretul succesului și efectul hotărâtor al acestui serviciu de Comunitate stă în puternicele apeluri ale predicatorului și conducătorului misionar pentru unirea și intensificarea lucrării în distribuirea paginilor tipărite. O bună pregătire pentru această zi și în general pentru toată Săptămâna Mare vor ajuta în viitor pentru ajungerea succesului dorit. Binecuvântarea Domnului ne va însoți.

Misiunea Internă
Uniunea Română

Motive pentru organizarea de grupe

1. Este planul schițat de Dumnezeu pentru noi.
2. Organizarea pe grupe este plină de inspirație.
3. Grupele ajută să ne concentrăm eforturile.
4. Lucrarea grupei, un program cuprins.
5. Ne specializăm în diferite ramuri.
6. Suntem încurajați să continuăm.
7. Desvoltăm simțul răspunderii.
8. Desăvârșim talentele.
9. Învățăm să facem o lucrare frumoașă.
10. Ne bucurăm în răsplătire.

ÎNAINTE, MEREU ÎNAINTE!

Cu mulți ani în urmă am primit această solie mișcătoare prin serva Domnului: „În simbolul potrivit al unui înger sburând prin mijlocul cerului este reprezentată lucrarea poporului lui Dumnezeu. În această lucrare conlucrează inteligențele cerești cu agenții omenești, pentru ducerea ultimei solii locuitorilor pământului”. Cuvântul ne-a venit înainte ca lucrarea misiunilor externe să fi luat forma pe care o are astăzi, și prin care influența soliei s'a întins până la marginile pământului.

Dacă am putea vedea stăruința cu care îngerii lui Dumnezeu stau gata să conlucreze cu agenții omenești în curcirea țărilor cari trebuie să aparțină lui Dumnezeu, ne-am ridica cu o mai mare stăruință și cu o mai mare hotărâre spre a termina lucrarea lui Dumnezeu. Noi facem parte din generația aceea care trebuie să termine lucrarea lui Dumnezeu pe pământ. Nu mai putem sta. Trebuie să mergem înainte, mereu înainte. Numai o biserică activă, care înaintează și care crește poate să se achite de această însărcinare divină.

Săptămâna Mare, din mai multe puncte de vedere, ne oferă o splendidă ocazie pentru cel mai înalt fel de lucrare misionară, și anume, câștigarea de suflete. Rezultatele sale imediate se socotesc în lei, dar ultimul scop și rezultat nu se poate socoti în felul acesta. Mii de suflete prețioase și-au luat poziția lor pentru adevăr și s'au hotărât să se alătore poporului lui Dumnezeu în urma venirii lor în legătură cu lucrarea Săptămânii Mari.

Acum, la începutul efortului pentru Săptămâna Mare din anul 1940, suntem incredințați că credințoșii noștri de pretutindeni, se vor strănge ca niciodată mai înainte pentru acest

mare efort de câștigare de suflete, și cel mai mare ajutor va fi dat de către lucrători și laici. Suntem cu toții conștienți de seriozitatea stărilor din lume și de repeziunea cu care evenimintele se precipită spre criză. Biserica trebuie să țină pas cu această desvoltare fenomenală, și nu trebuie să activeze mai puțin în lucrarea ei, decât alții în cele ale lor.

Dacă lucrătorii și laicii și-ar simți răspunderea și ar fi hotărâți să facă din campania aceasta cea mai mare dintre campanii, lucrul acesta le-ar fi cu puțință. Facem un apel deosebit acelora cari niciodată mai înainte nu au luat parte, dacă sunt dintre aceștia, — în afară de cei cari de curând s'au alăturat nouă, și cari își fac partea lor pentru prima dată, — să se alătore nouă în anul acesta. Avem toată încredințarea în aceia cari cu credințoșie și cu demnitate au stat ani de-a rândul și au stăruit cu toată puterea ca să realizeze un efort și mai mare.

Aceasta este ziua puterii lui Dumnezeu pe pământ. El are încredere în fiecare din copiii Săi că vor face tot binele pe care-l pot. Să nu-L desamăgim în ora aceasta de ocazii fără seamăn.

Fie ca Domnul secerișului să ne binecuvinteze cu abundență și să ne dea succes atât financiar cât și spiritual, în așa fel încât aceasta cea de-a douăzecea campanie să figureze în istorie ca cea mai rodnică și mai cu succes. Dumnezeu dorește ca să fie așa.

„Paza și credințoșia au fost cerute urmașilor lui Hristos din toate timpurile, dar acum, când stăm chiar la marginea lumii veșnice... trebuie să îndoim silințele. Fiecare trebuie să facă tot ce-i este cu puțință”. — „Mărturii”, vol. 5, pp. 460. 461.

S. R.

Călătorind spre Sud-Vestul Africii

Solii adevărului au intrat în acest teritoriu cu ultima solie, dar în prezent eforturile noastre se mărginesc la triburile necreștine și necivilizate din Centrul de răsărit și de miază-noapte al Camerunului. Diviziunea Europeană de Sud are trei stațiuni misionare principale așezate pe vechiul drum al sclavilor care duce din savanele din interior către capitală, Yaoundé; ele sunt centrele de administrare ale altor treizeci de stațiuni

misionare. În plus, Diviziunea Europeană de Nord, conduce o stațiune în partea de miază-noapte a Camerunului, aproape de Maroua. Cu toate acestea, Africa Ecuatorială Franceză, rămâne încă neocupată. Nu avem nimic în Conco de mijloc, în Gabon, în Oubangui-Chari, nimic în acel întins teritoriu de păduri, râuri, și nemărate sate cari se găsesc la miază-noapte de Congo, și la apus de Oubangui, și altele cari se întind de

parte spre pustiul Africii Centrale.

Această porțiune a Africii este o provocare hotărâtă Mișcării Advente. Imensitatea acestei provocări mi-a mișcat inima în Februarie trecut, când călătoream prin părțile de miază-noapte dela Punctul Negru spre Duala, atingând port după port, și observând în drumul meu realitățile și posibilitățile eforturilor misionare în această țară. Africa Ecuatorială Franceză, cu cele aproape șase milioane de locuitori, trebuie să fie evanghelizată; nu putem să ne sustragem, chiar dacă nu este un câmp ușor. Trebuie să ne legăm inimile cu un curaj neîmămurit în timp ce facem planurile de înaintare. Clima tropicală ține încă în ghiarele sale fatale pe omul alb, primejdindu-l fără încetare succesul întreprinderilor sale; și apoi, de asemenea, vorbind în mod spiritual, teritoriul acesta al Africii Ecuatoriale, este o cetate a catolicismului, Roma are patru milioane de catolici în Africa, dintre cari mai mult de jumătate sunt în Africa Ecuatorială. Dar Africa Ecuatorială Franceză este un câmp promițător. Repezițiunea cu care crește lucrarea în Camerun, este o garanție pentru succesele viitoare din întregul teritoriu.

În primăvara anului 1937 am venit prima dată în contact cu Camerunul. Deși trecuse la data aceasta nouă ani, de când sosise primul misionar, am găsit totuși o lucrare promițătoare, cu un număr de stațiuni bine dezvoltate. Am mulțumit Bunului Dumnezeu pentru ce se făcuse în acest teritoriu necreștin, fără de legături practice cu Europa civilizată, și doar cu o mână de misionari credincioși. Inșă progresele din acești doi ani din urmă sunt și mai încurajatoare, căci acum silințele bravilor pionieri au început să-și dea roadele lor hotărâte. Dela prima mea vizită, numărul membrilor botezați s'a dublat și chiar a trecut, fiind 271 la sfârșitul primului trimestru din 1939, în timp ce numărul elevilor din școala de Sabat este de 3013, cu o mie mai

mult decât în 1937. În prezent clasele de botez numără aproape 900 de candidați.

Adunările districtuale ținute în Februarie și Martie au fost unice în felul lor, ca și creșterea din ultimii doi ani. Cea mai mare adunare ținută în 1937 nu avea mai mult de 700 sau 800 de oameni. Am avut trei asemenea adunări, câte una în fiecare stațiune principală. Anul acesta numărul vizitatorilor s'a ridicat cu mult mai mult decât în cele trei stațiuni principale. La Nango-Eboko unde e misiunea, a fost în ora de Sabat de dimineață aproape 1.800 de persoane, între cari și Șeful tribului Benvale. El a luat parte și la botez, care a avut loc după terminarea adunării la ora unsprezece. S'a observat la el un interes adânc. De fapt, el a favorizat în mod deschis misiunea noastră pentru mai multe din satele sale. Când am întrebat pe un conducător local din tribul Benvale, de ce a fost invitată Misiunea Adventă în satele sale, el răspunde: „Acum vedem deosebirea”. Pretutindeni în întinsul regiunii, băștinașii au început să vadă deosebirea dintre adevăr și minciună.

Adunarea din Batouri a fost vizitată de 1.400 de oameni, și jos, spre coasta de miazăzi, la Grand Batanga, mai mulți de 400 au venit în Sabat, mulți din ei păzind chiar Sabatul. Cu doi ani în urmă numărul lor nu trecea de 250. Adunări mai mici și mai mari au fost ținute în alte localități unde interesul era în dezvoltare. În Camerunul de miazăzi solia sboară din gură în gură și pretutindeni se formează grupe. Frații simt că trebuie să pășească și să fină pas cu ocaziile providențiale ale lui Dumnezeu, înainte ca ele să fie pierdute, și ei chiar plănuiesc deschiderea imediată a altor două stațiuni principale. Bugetul din anul 1939 prevedea numai deschiderea uneia, iar fondul pentru cea de-a doua trebuie găsit. Cu siguranță că Dumnezeu conduce calea pentru o

înaintare hotărâtă în Africa Ecuatorială Franceză.

O completă descriere a progresului realizat în ultimii doi ani nu poate fi dată în scris. Trebuie să amintesc de asemenea creșterea învederată a vieții spirituale și care se poate constata pretutindeni. Când m'am întâlnit din nou cu băștinașii, pe cari îi văzusem cu doi ani mai înainte, simțeam, așa cum scria și apostolul Pavel romanilor: „Nu mă rușinez de Evanghelia lui Hristos, fiindcă ea este puterea lui Dumnezeu pentru mântuire”. Această putere s'a arătat pentru mântuirea turmei noastre negre din Camerun. Niciodată nu am fost atât de impresionat de rezultatele vizibile ale puterii transformatoare a lui Dumnezeu în vieța bărbatilor și femeilor. În anumite locuri unde cu doi ani în urmă am avut de a face cu adevărați sălbatici, am găsit acum un popor creștin și Adventiști curați. Aceasta este puterea „Evangheliei veșnice”.

Mulți în Africa Ecuatorială așteaptă încă să audă solia din „Cartea cea mică și neagră”. În neștiința și superstiția lor ei strigă la Dumnezeu pentru ajutor, iar misionarii — să nu uităm niciodată lucrul acesta — vor fi răspunsul lui Dumnezeu la nevoile lor.

Intr'o zi când treceam prin desis cu un copil băștinaș, l-am întrebat dacă a avut vreodată, înainte de a deveni creștin, vreo idee despre veșnicie sau despre Dumnezeu, în afară de teama și idolatria lor. „Da”, răspunse el, „intr'o zi în pădure, am căzut la pământ și am strigat tare: „O, Dumnezeu cerului, ajută-mă! Și după câteva clipe de tăcere, în timp ce ne continuam drumul, el adăugă: „Și misionarul a fost răspunsul Dumnezeului cerului”.

Mii din întunerecul păgânismului așteaptă încă același răspuns. Cât vor mai aștepta oare? Aceasta ar trebui să fie întrebarea inimii fiecărui Adventist de Ziua Șaptea.

R. B.

Uși larg deschise

Următoarele paragrafe sunt extrase dintr'o scrisoare a fratelui Nion, un misionar nou al anului 1939. Numai după câteva luni dela sosirea dansului în Camerun, unde a continuat lucrarea fratelui și soriei Curmătoreanu, cari se găseau în concediu de odihnă, el ne scrie următoarele din stațiunea principală Ndumbi:

„În clasa de botez se găsește alcătuit nucleul a treizeci de persoane stăruitoare; ceilalți sunt numai vizitatori. Dar iată că eu deja am început

să obțin rezultate, deoarece ei răspund destul de bine întrebărilor pe cari le pun. Și vă rog să credeți că lucrul acesta e un succes, pentrucă ei sunt încă sălbatici. Fratele Vaucher ne amintea totdeauna la școala misionară din Franța că trebuie stabilită legătura între ascultători și vorbitor, lucru ce este greu de făcut aici. Dar iată că am reușit. După cum sfătuia și apostolul Pavel: „Cu Greci m'am făcut grec”, și eu m'am făcut sălbatic împreună cu cei sălbatici, și

ca urmare întrezăresc ici și colo unele simpatii, cari formează punctul meu de plecare.

„În cel mult două săptămâni vom deschide cu siguranță o nouă stațiune, la Long-Timbi, unde sper că vom avea de asemenea o bună școală. Vom avea deci încă 95 de Km. de parcurs dela Ndumbi, și nădăjduesc că vom prelungi cu încă 6 Km. după Long-Ndumbi, către o stațiune viitoare, al cărui șef a fost vizitat de mine și și-a exprimat dorința de a avea o misiune. În această săptămână vreau să fac un turneu și gândesc să pun temeliele unei stațiuni la Ndou, sat așezat către Nanga-Eboko, la 30 km.

(Urmare la pag. 15)

Misiunea Internă

Programul din luna Martie

Ziua căminului creștin

PROGRAM

Cântare de deschidere

Studiu din Spiritul Profetiei asupra
Căminului (sau lectură biblică)
Gen. 2, 8. 9. 15. 18. 21—24.

Rugăciune

Daruri pentru lucrarea misionară locală

Cor

Lectură: „Căminul și lucrarea lui”

Lectură: „Privilegiul de a fi părinti”

Cor

Apel adresat de predicator sau presbiter

Cântare de încheiere

Rugăciune.

Cuvânt deosebit pentru conducători. — Comunitatea va face bine de a da o deosebită atenție clădirii căminurilor creștine, pentru că serva Domnului ne-a spus: „Succesul Comunității și prosperitatea națiunii depind de influența căminului”. — „*Divina Vindecare*”, p. 349. Noi nu am asigurat încă adevăratul loc în educația creștină clădirii căminului, educației părinților și educației copiilor

de dinainte de școală. Noi ne închipuim că părinții știu dela sine cum să-și educe copiii. Dar lucrul acesta nu e cu nimic mai adevărat cum nu e adevărat că nici învățătorii nu știu dela sine să predea învățatură. Amândoi au nevoie de educație. „Niciodată educația nu va împlini ceea ce poate și trebuie să împlinească, până ce nu este recunoscut în totul însemnătatea lucrării părinților, și până ce nu primesc o educație pentru răspunderile lor sfinte”. — „*Educație*”, p. 276.

Noi privim la slujbașii Comunității, la păstorii turmei, spre a lua inițiativa și a da un puternic ajutor educației părinților și tineretului pentru viețuirea într-un cămin creștin. Împreună cu acest program să se facă și planuri pentru întărirea lucrării de educație a părinților, dacă este începută deja în Comunitate, sau să se înceapă dacă lucrul acesta nu a avut loc încă.

Ne mai rămâne numai puțin timp ca să terminăm lucrarea lui Dumnezeu, primele biruinți trebuie să fie câștigate în viața căminului”. — „*Mărturii*”, vol. 6, p. 354.

Departamentul Misiunii Interne
Uniunea Română

serica vrea să-și salveze tinerii, și să meargă înainte biruitoare în timpul zilelor de criză cari sunt înaintea ei, trebuie mai multă atenție ca aceste căminuri să devină ceea ce ar putea să fie.

Adevăratele timpuri au fost atunci când viața își avea centrul în cămin. Familia găsea în cercul lui închinare, recreare, educație, experiențe religioase și viețuire. Oamenii se nășteau, se ridicau și mureau în sanctuarul căminului. Părinții erau însoțitorii și învățătorii tinerilor lor, și tatăl era preotul familiei. Poate nu se găsește un tablou mai frumos și mai stimulent de legătură între părinți și copii, decât cel amintit despre Abraham și fiul său, în *Genesa* 22, 6 și 8, unde găsim următoarele cuvinte: „Și-au mers astfel amândoi împreună”. Aceasta înseamnă părtășie în lucrare, în recreare, în închinare; și în această părtășie copilul învață înțelepciunea și experiența, idealurile și țintele, atitudinea și obiceiurile tatălui și mamei. Căminul creștin dezvoltă caracter creștin.

De câțiva ani însă, schimbările sociale au influențat în anumite locuri profund caracterul căminului. Industrializarea țărilor cu exodul lor către orașe, și dezvoltarea industriei pe specialități care a avut ca urmare împărțirea muncii, au luat arta căminului, învățământul din cămin, și mai mult decât atât, au luat pentru cea mai mare parte din zi, chiar și pe copiii noștri din căminurile noastre. Această schimbare a condițiilor a pus în unele locuri în locul părinților pe alții ca îndrumători ai copiilor și au introdus în locul școlii de cămin, o școală în afară de el și chiar îndepărtată de cămin. Ele au scopuri noi de educație și au cerut învățarea unei cunoștințe noi. Inclinația aceasta a făcut din cămin un loc numai de mâncat și de dormit, și ca urmare a adus între părinți și copii o despărțire. Condițiile vieții moderne au constrâns micșorarea puterii căminului creștin ca clăditor de caractere. Dar nici lumea întreagă nu ar putea face lucrarea pentru copiii și tineretul nostru pe care prin hotărâre divină trebuie să o facă căminul.

Suntem convinși că într-o câțiva în lumea modernă e cu neputință și chiar de nedorit o reîntoarcere la condițiile vieții patriarhale; dar sunt unele lucruri pe cari le pot face părinții creștini și prin cari să completeze pierderile suferite în viața de cămin din cauza schimbărilor lumii civilizate. Mai întâi trebuie să fie o reîntoarcere la altarul familiar. Noi trebuie să alcătuim în așa fel bilanțul

Căminul și lucrarea lui

Astăzi semnele timpului ne spun că ne găsim pe pragul marilor și solemnelor evenimente. Totul în lumea noastră este în agitație. Înaintea ochilor noștri se împlinește profeta Mântuitorului cu privire la evenimentele cari vor avea loc înaintea revenirii Lui. „Veți auzi de războaie și vești de războaie... Un neam se va scula împotriva altui neam, și o împărăție împotriva altei împărății; și pe alocurea vor fi cutremure de pământ, foamete și ciumi!” — „*Educație*”, p. 179.

Poporul lui Dumnezeu se găsește acum în fața problemelor și încercărilor pe cari de mult le-au așteptat că vor veni înainte de încheierea harului. În multe părți ale pământului a devenit un lucru foarte greu păzirea Sabatului. În alte părți războiul

a adus mari sacrificii în ceea ce privește libertatea, și necesită strângerea tezaurelor pentru ca să poată fi continuat. Și încă în alte părți ale pământului este scopul bine studiat al lui Satana de a face pe bărbați și pe femei să uite realitatea timpului prezent prin plăceri și mulțumire de sine. „El caută să umple mințile oamenilor cu dorință de plăceri lumești, pentru ca ei să nu aibă timp să-și pună întrebarea: Cum stau cu sufletul meu?” — „*Sfaturi către Părinți*”, p. 337.

Dacă a fost vreodată un timp când lucrarea căminului să fie cu succes în viața părinților, copiilor și tinerilor, pentru desvoltarea caracterelor creștine și să țină pe tineri gata și pregătiți pentru experiențele viitorului, timpul acela este acum. Dacă Bi-

unei zile, încât graba și repezeala vieții moderne să nu despartă pe copiii noștri de experiența pe care o câștigă numai prin altarul familiar. Amintirea lacrimilor tatălui și a vocii sale stăruitoare, rugând pe Dumnezeu pentru grija și binecuvântarea fiecărui copil din cercul familiei sale, nu vor lega numai familia la un loc în spirit și scop creștin, ci vor susține pe fiul sau fiica intristată din pricina experiențelor grele prin cari vor trece după părăsirea cercului familiar. „Tatăl și mamelor, deși ocupațiile voastre vă apasă din greu, nu încetați să vă adunați familia în jurul altarului lui Dumnezeu. Cereți protecția ingerilor sfinți în căminul vostru. Amintiți-vă că iubiții voștri sunt expuși ispitelor”. — „Divina Vindecare”, p. 393.

Dacă ar avea căminurile noastre putere dela începutul mișcării advente, ar fi și o reîntoarcere la obiceiurile prime ale acestei mișcări în ceea ce privește studiul Bibliei. „Nimeni nu va putea să stea în picioare în timpul ultimului și marelui conflict, decât aceia cari și-au întărit mintea cu adevărurile Bibliei. Fiecărui suflet va veni următoarea probă de cercetare: „Voi asculta eu pe Dumnezeu sau pe oameni?” Ora hotărâtoare este chiar sosită”. — „Marea Luptă”, pp. 593—594.

„Vieția lui Dumnezeu care dă vieță lumii este chiar în Cuvântul Său. . . . El este singurul nostru izvor de putere”. — „Slujitorii Evangheliei”, p. 250.

Astăzi mai mult ca altădată, copiii noștri au nevoie să învețe din exemple și din experiențe în cercul familiei, să iubească Cuvântul lui Dumnezeu și să se predea a fi stăpâniți de puterea ei.

Ar trebui să fie de asemenea o reîntoarcere la adevărata țineră a Sabatului. Deseori există înclinația de a ține Sabatul de formă, făcând din el o zi de destindere și de recreare. Mereu ar trebui să ne aducem aminte că Sabatul e monumentul lui Dumnezeu de aducere aminte a creațiunii, având de scop să ne atragă înapoi la Dumnezeu și să ne conducă la o deplină părtășie cu El. Sabatul ar trebui să fie o zi când familia este condusă la acea experiență de închinare și devotare, care izvorăște din înțelegerea că noi aparținem lui Dumnezeu prin creațiune și prin mântuire. În viitorul cel apropiat poporul lui Dumnezeu va face față încercării Sabatului din zilele noastre de pregătire va intra cu putere pe tinerii noștri în vederea încercării Sabatului din viitor.

Trebuie să fie și o reîntoarcere la doctrina educației creștine. Tatăl unei marj familii cu mulți băieți era plin de admirație față de ajutorul și inspirația credincioasei sale soții. Ea lucrase și sacrificase ani de zile numai ca să-și poată crește copiii așa după cum vrea Dumnezeu. Într-o zi când fu întrebată cum de avusese atâta succes în educarea băieților pentru serviciul lui Dumnezeu, ea arătă spre vechea școală misionară de pe deal, și zise: „Nu aș fi putut fără ea”. „Domnul dorește ca să scoatem pe copiii noștri din școlile unde stăpânește influența lumească și să-i strângem în școlile noastre proprii unde temelia educației este Cuvântul lui Dumnezeu. . . . Domnul dorește să folosească școlile. . . . ca un ajutor al părinților pentru educarea și pregătirea copiilor în vederea timpului ce ne stă în față”. — „Saturi către Pro-

fesori”, pp. 166. 167. E mult de când acest tată credincios a trecut la o dihnă, dar toți copiii lui sunt lucrători în via Domnului.

În acest timp când cea mai mare parte din educație se capătă în afară de cămin, Dumnezeu dorește ca școlile Adventiștilor de Ziua Șaptea să fie un puternic ajutor părinților Adventiști de Ziua Șaptea, spre a-și putea educa băieții și fetele în felul de viețuire al Adventiștilor de Ziua Șaptea.

Mulți părinți constată că nu-și ajung scopul în a face din cămin un loc de dorit și un mijloc de educație. Ei se găsesc la un moment dat luptându-se împotriva multelor atracții din afară de cămin cari împing pe copiii spre grupările din afară pentru recreare și întreținere. Acestor părinți am dori să le sugerăm planul folositor și minunat al lucrării Misionarilor Voluntari, și care a fost venit tocmai la timp multor părinți cari s-au luptat cu asemenea probleme.

Mai este un adevăr, și anume că lucrurile pe cari le prețuim și punem bază pe ele în cămin vor avea aceeași însemnătate și în mintea copiilor noștri. În acest timp teribil Domnul dorește ca să se facă în cămin o lucrare deosebită pentru tineri. Fie ca noi să urmărim planurile Sale și să ne încredem în făgăduințele Sale prețioase făcute în favoarea copiilor noștri. El zice: „Se poate lua prada celui puternic? Se poate să scape cel prins din prinoare? Da, zice Domnul, prada celui puternic îi va fi luată, și cel prins de asupritor va scăpa; căci Eu voi lupta împotriva vrăjmașilor tăi, și voi scăpa pe fii tăi”. Isa. 49, 24—25.

A. P.

Privilegiul de a fi părinți

Căminul

Cămin! . . . Ce plăcut, ce amintiri, ce bucurie și mângâiere aduce sufletului acest simplu cuvânt, Cămin! . . . leagănul vieții, templul iubirii, forța-tăriei. În el începe viața în sensul cel mai larg al cuvântului; în el se naște curajul și puterea; în el se încurajează dezvoltarea tuturor facultăților mintale și sufletești. Cămin, dulce cămin. Dumnezeu să binecuvânteze căminurile noastre.

Să ne oprim o clipă cu capetele plecate și cu ochii închiși, și să ne gândim asupra amintirilor și tablourilor unui cămin. (Pauză, după care conducătorul poate înălța o scurtă rugăciune, cerând binecuvântarea lui Dumnezeu asupra căminurilor noastre).

Ce fel de tablou a păstrat amintirea pentru dvs? Este el un tablou de iubire, prietenie și pace? Este el un tablou de o dulce împărtășire, înfrumusețată cu altarul familiar și cu o înțelegere plăcută? Sau prezintă el un tablou aspru, pătat de păcat și nepăsare?

Lăsați pentru câteva clipe ca închipuirea dvs să-și imagineze acel cămin model, frumos și fără păcat. Primii noștri părinți sunt la altar. El este așezat în Grădina lui Dumnezeu unde El Insuși a săvârșit ritul sfânt al căsătoriei. Iubirea mișca inimile lor când ingerii asistau la legământ.

În felul acesta ca soț și soție și-au început legăturile și răspunderile înfiripării căminului. Tot în felul acesta a început contopirea celor două su-

flete, sincronizarea individualității, amestecarea caracterului în scopul comun al iubirii și servirii. Ce armonie și pace, ce mulțumire sfântă trebuie să fi fost partea lor! Ce simfonie a iubirii! Tot ce putea să dea cerul dăduse pentru binecuvântarea acestui cămin.

Privilegiul nostru cel mare

Părinții au cel mai mare privilegiu și răspundere, cea mai mare bucurie și mângâiere pe care o pot avea întemeietorii unui cămin creștin. Ce privilegiu de a fi conlucrători cu Dumnezeu în a forma oameni. „Fiecare copil născut în casă este o mosețenie sfântă. Dumnezeu spune părinților: „Ia acest copil și crește-l pentru Mine, ca el să poată fi o onoare pen-

tru numele Meu, și un canal prin care să poată curge în lume binecuvântările Mele". — „*Statuti către Profesori*”, p. 145.

Căminul și viața familiară sunt agenți puternici în formarea vieții copiilor. Lucrul acesta este într-un mod deosebit de adevărat pentru timpul anilor de dinaintea de școală. „Lecțiile pe cari le învață copilul în primii șapte ani ai vieții sale prețuesc mai mult pentru formarea caracterului decât tot ce învață el în anii următori”. E. G. White în *Semnele Timpului*, 8 Aprilie, 1903.

„Mare este răspunderea celor cari își iau sarcina îndrumărilor sufletului omnesc. Adevăratul tată și adevărata mamă își dau seama că nicio dată nu vor fi cu totul ușurați de încredințarea primită. Vieța copilului din primii săi ani și până în ultima sa zi, simte puterea acelei legături ce îl leagă de inima părinților; faptele, cuvintele, fiecare privire a părintelui, continuă să formeze pe copil în bine sau în rău”. — „*Educație*”, p. 270.

„Nu este un câmp de lucru mai însemnat ca acela încredințat întemeietorilor și păzitorilor căminului. Nicio lucrare încredințată ființelor omenești nu cuprinde rezultate așa de mari și de însemnate ca lucrarea taților și mamelor”. — „*Divina Vindecare*”, p. 351.

Personalitatea copilului, atitudinea și temeliile caracterului sunt hotărâte de felul cum este el mânuit în timpul primilor săi ani. „După cum îndoi ramura așa se apleacă și omul”. Copilul învață prin imitație; de aceea ceea ce dorești ca să devină copilul tău, trebuie să fii tu însuși.

Școala din cămin

În școala din cămin își are începutul concepțiile sociale și spirituale ale copilului. Aici învață el să se roage. Aici, viața lui de rugă este preschimbată și fixată „de către sacrificiile de rugăciune și mulțumire de dimineață și seară... În adunare și în cămin copiii trebuie să învețe să se roage și să se încredințeze în Dumnezeu... Faceți din cămin un Betel, un loc sfânt și consacrat”. — „*Statuti către Profesori*”, pp. 110. 114.

Aici învață el de asemenea „demiterea muncii”. „În școala căminului copiii ar trebui învățați cum să-și săvârșească răspunderile din viața de toate zilele”. — *Idem*, p. 122.

Tot aici i se însuflă și grația modestiei și ascultării. Aici munca inimii copilului se îndulcește cu iubire și simpatie, iar grădina inimii pregătită în felul acesta va înflori cu sămânța adevărului. Aici se așează temelia unei vieți ferice și folositoare. Aici modelul vieții este schimbat și transformat cu uneltele „iubirii, bunătății și strictei discipline”. — *Idem*, p. 265.

„Aici de asemenea se desvoltă vir-

tuțile de neclintit, ca: energia, integritatea, cinstea, răbdarea și curajul”. — „*Divina Vindecare*”, p. 391.

Nevoia noastră

Ce privilegiu sfânt și măreț avem noi ca părinți. Ce provocare pentru credincioșie. Un simț al lipsurilor noastre ar trebui să ne împingă la rugăciune și studiu. „Lucrarea cu mințile omenești este cea mai delicată lucrare încredințată vreodată muritorilor”. — „*Statuti către Profesori*”, p. 264. E de trebuință „să cunoaștem legile desvoltării fizice, — fiziologia și igiena, lucrurile cari au influențe prenatale, legile eredității, sănătății, îmbrăcămînții, exercițiului, cum și tratării bolilor”. — „*Educație*”, p. 266.

Avem nevoie de asemenea „să înțelegem legile desvoltării mintale și educației morale”. Natura emoțională a copilului este influențată în mod hotărâtor de anumitele epoci ale desvoltării glandelor. În timpul anilor de adolescență mai mult decât 60% își are loc convertirea. Personalitatea și atitudinile se formează în această perioadă de trecere.

Noi avem nevoie să cunoaștem diferenții agenți cari influențează desvoltarea copilului și să primim prima răspundere a călăuzirii lor și a supravegherii lor. Această răspundere nu poate fi dată altora. „Copiii noștri nu vor putea toți să devină prin sine bărbați și femei în Hristos, spre a servi pe Dumnezeu și omenirea. Voi trebuie să puneți în ei cugetele voastre, studiul vostru, rugăciunile voastre, eforturile voastre. Aceasta trebuie să o începeți de timpuriu, și trebuie să fiiți siguri că ați început bine și înțelepțeste. Tinerii și tineretele creștine de valoare sunt formați mai întâi în căminurile cari știu cum să-i învețe respect, devoțiune, curățenie, sârquintă, economie, simplitate, cunoștință și stăpânire de sine”. — A. W. Spalding, în *Pacific Union Recorder*.

Cea mai mare nevoie a noastră

Cu adevărat că nevoile noastre sunt multe. Avem nevoie să cetim și să studiem multe cărți bune pentru părinți, din cari cele mai bune sunt ale Spiritului Profeteției. Avem nevoie să ne constătuim împreună și să discutăm în mod deschis problemele cari ne privesc.

„Protectorii copiilor au datoria de a arăta în propriile lor vieți un așa model de cinste, sinceritate și curaj încât să stimuleze răvna copilului. Într-un timp când invențiile mecanice ne aduc minunile îndepărtate și înmulțirea bogăției ne procură o viață ușoară, este de cea mai mare însemnătate a se înțelege că nu printr-un asemenea procedeu se poate căpăta o viețuire sănătoasă. Numai prin exemplul unei viețuiri sincere gă-

sește copilul impulsul dinamic pentru propria lui desvoltare sănătoasă”. — Dr. James S. Plant.

Dar cea mai mare nevoie a noastră este ajutorul continuu al Spiritului lui Dumnezeu. Noi avem nevoie de înțelepciunea pe care numai Dumnezeu singur o poate da. Avem nevoie să cunoaștem puterea rugăciunii în propriile noastre vieți. Avem nevoie de dulceața și influența Harului Său, biruirea propriei noastre firi, și puterea vieții biruitoare.

Chemarea lui Dumnezeu

Lucrarea aceasta însemnată nu poate fi săvârșită numai prin putere omenească. Marele Invățător, „Invățătorul trimis de Dumnezeu”, spune tuturor împovăraților făuritori de căminuri: „Vino la Mine și învață de la Mine”, — la altarul familiar, în studiul Cuvântului lui Dumnezeu, în citirea cărților: „*Divina Vindecare*”, „*Solii pentru tineret*”, „*Educație*”, „*Parabolele Domnului Hristos*”, în „*Mărturiile*”, și alte scrieri ale Spiritului profetic, cum și din învățăturile naturii. „Dacă cuiva îi lipsește înțelepciunea să o ceară de Dumnezeu”.

Consacrarea noastră

Cel care întrezărește ocaziile și privilegiile lucrului său, nu va îngădui niciodată ca ceva să-l împiedice în eforturile sale pentru desvoltarea de sine. El nu va cruța oboseală spre a ajunge la cea mai înaltă măsură cu putință. Când îngerul lui Dumnezeu anunță pe Manuah și soția lui că aveau să ajungă părinți, ei strigară fiind conștienți de nevoia lor: „Doamne, Te rog să mai vină odată la noi omul lui Dumnezeu pe care l-ai trimis, și să ne învețe ce să facem pentru copilul care se va naște”. Jud. 13, 8.

Timpurile cer grabă. Cer ca și lui Manuah o revenire la acel simț al nevoii. Cer gândirea voastră, timpul vostru, studiul vostru, și rugăciunile voastre. „Lucrați ca și cum ați lucra pentru viața voastră spre a salva pe copii și a nu fi atrași în influența mănjițoare și stricătoare a lumii”. — „*Mărturiile*”, Vol. VI, p. 198.

Dacă ar îndeplini căminurile noastre însărcinarea dată lor de Dumnezeu, dacă copiii noștri sunt câștigați pentru cauza Sa și pentru Impărăția Sa, atunci ar trebui să se repete scenele din noaptea când Egiptul fu lovit de judecățile lui Dumnezeu. „Izrailiții au ascultat de îndrumările pe cari i le dăduse El. Cu grabă și în taină și-au făcut pregătirile de plecare. Familiile lor erau adunate. Cu teamă poporul se ruga și veghea, iar inimile tuturor, dela cel mai mare până la copilul cel mic, băteau cu o teamă nespūsă. Tații și mamele

(Urmare la pag. 14)

Cincisprezece minute misionare

Sabatul dela 2 Martie, 1940

Subiect misionar: Sămânța Evangheliei și un seceriș sigur.

„Adevărat, adevărat, vă spun, că, dacă grăunțele de grâu, care a căzut pe pământ nu moare, rămâne singur; dar dacă moare, aduce multă roadă”. Ioan 12, 24.

Tocmai acum când lumea întreagă este cuprinsă de neliniște și confuzie, cât de potrivit este ca revistele și broșurile noastre să fie puse în mâinile bărbaților și femeilor. Aceste reviste și broșuri bune vor ajuta în pregătirea căii pentru altă literatură și studiul Bibliei. Comunitatea trebuie să facă acum planuri hotărâte ca o bună parte din literatura noastră să fie folosită în timpul lunilor viitoare. Semănați sămânța cea bună cu credință, și secerișul este sigur. Fiecare familie să aibă în casă Cutia pentru literatura din care toți cu cari venim în contact să primească ceva. Comandați aceste Cutii speciale dela Editură, cari, foarte frumos lucrate, le puteți avea cu 40 lei bucata. Apoi comandați și literatura specială ce s'a anunțat că este oferită la un preț așa ieftin, spre a ajuta membrilor a face lucrarea cerută de Dumnezeu.

Adu-nați rapoartele misionare.

Sabatul dela 9 Martie, 1940

Subiect misionar: Ziarul nostru misionar.

Ați făcut o comandă personală, „grup de familie”, sau ați comandat aceste reviste „grup de familie” pentru Comunitate? Scriitorul acestor rânduri însoțit de predicatorul Comunității locale au venit într'un magazin ca să ceară un dar pentru Campania de Toamnă. Patronul magazinului spuse că de aproape patru luni primește Semnele Timpului, și gândea că e cineva care îi trimete revista. Predicatorul mărturisă că dânsul era cel care îi trimetea revista. Atunci patronul, cu un ton de adâncă apreciere, zise că e o revistă minunată. Ca urmare se abonă la revista pentru sine și pentru un prieten și dete ca dar pentru Campania de Toamnă 1500 lei.

Ține la îndemână câteva tractate sau altă literatură spre a o da altora. Caută cai prin care să vestești solia.

„Cei ce umblă plângând, când aruncă sămânța, se întorc cu veselie când își strânge snopiile”. Ps. 126, 6.

Ați comandat prin Cercul Misionar Cutii pentru literatură? Dacă nu, faceți aceasta chiar astăzi, împreună cu o comandă de literatură cu un preț special în acest scop.

Adu-nați rapoartele misionare.

Sabatul dela 16 Martie, 1940

Subiect misionar: Experiențe misionare.

Dacă ar fi cu putință ca să se adune toate experiențele misionare zilnice ale celor 452,758 de Adventiști de Ziua Șaptea din întreaga lume, ce volum minunat de faptele apostolilor din al 20-lea secol ar fi el! Dar chiar dacă un asemenea volum nu este cu putință, totuși, în curțile de sus se ține socoteală de toate. „E bine să se amintească... de socoteala care se ține sus, acea carte din care nu se lasă afară nimic, nu se face greșeală, și după care vor fi și judecați. Acolo este însemnată orice ocazie neglijată pentru servirea lui Dumnezeu, și tot acolo, de asemenea, se amintește pentru veșnicie orice faptă de credință și iubire”. — „*Profeți și Regi*”, p. 639.

Căți din Comunitate au comandat Cutia pentru literatură cum și literatura pentru ea?

Adu-nați rapoartele misionare.

Sabatul dela 23 Martie, 1940

Subiect misionar: Experiențe misionare.

Să spună membrii câteva experiențe de încurajare.

Adu-nați rapoartele misionare.

Sabatul dela 30 Martie, 1940

Subiect misionar: Teamă sau îndrăzneală.

Sunt unii credincioși cari nu sunt activi în serviciul lor pentru Hristos, pentru că sunt timizi, și au o mare teamă de a nu ofensa și a nu fi ofensați. Teamă arată o lipsă de încredere în Dumnezeu. Isus a fost batjocorit și luat în derădere și lepădat, dar niciodată nu s'a dat la o parte din servirea lui publică și particulară. El recâștiga prin rugăciune putere, încredere și stăruință.

Celor ce-și au numele scrise în Cartea vieții, Hristos zice: „Du-te, lucrează în via Mea”. Fiecare este chemat să lucreze personal pentru El. Noi trebuie să câștigăm bătaia. Profeția cu privire la Hristos spune că: „El nu va slăbi, nici nu se va lăsa”. Isa. 42, 4. El a arătat calea, și a învins teama pentru noi. Timiditatea este într'un anumit sens sensibilitate. Webster spune că „ea este lipsă de curaj”. Dar Dumnezeu va împlini lipsa aceasta dacă noi căutăm puterea Sa, și prin credință încercăm lucruri mari pentru El. Deseori persoanele cari par îndrăznețe și curajoase, le tremură inima; dar ei nădăduesc, se încredințează, încearcă, și ca urmare obțin rezultate mari.

Cel timid și fricos ar trebui să ca-

ute o nouă viziune a crucii, spre a înțelege ce a făcut Hristos pentru noi. Alți credincioși și-au învins anumite părți pentru a ajunge la noi, și nu ar trebui și noi să îndrăznim în fața anumitelor batjocoriri și respingeri pentru a salva pe alții?

Petru s'a rugat pentru îndrăzneală — îndrăzneală ca să vorbească cuvântul Domnului fără teamă, în fața batjocorii și persecuției. Dumnezeu l-a făcut pe el și pe însoțitorii lui îndrăzneți și fără de teamă pentru ca să mărturisească pe Hristos. Încercați câte ceva nou și greu pentru Domnul. Cereți curaj și vitejie. Fiecare efort nou ne întărește pentru cel următor. Dați literatura noastră cea bună, scriți scrisoarea deja întârziată. Spunând experiența prin care l-ați cunoscut pe El, faceți cel mai mare bine în a câștiga și pe alții pentru Hristos. Fie ca cel timid să caute pe Dumnezeu pentru asigurare și încredere.

Oare acum l-a încheierea lunii acesteia, după toate îndemnulurile dela Dumnezeu, am ajuns cu toții să avem în casele noastre Cutia pentru literatură și comanda pentru literatură cu care să umplem mereu această cutie? Prețul cel mic de 40 lei o face a putea fi la îndemână oricui, având în vedere că fiind și așa de bine și frumos executată va face cinste în casa în care se va găsi.

Adu-nați rapoartele misionare.

(Urmare dela pag. 13)

strângeau în brațele lor pe iubiții lor prim-născuți, când se gândeau la pedeapsa îngrozitoare care trebuia să vină în noaptea aceea. Dar nicio locuință de a Izrailiților nu fu vizitată de către Ingerul pierzător. Semnul sângelui — semnul protecției Mântuitorului — era pe ușile lor, neîngăduind pierzătorului să intre”. — „*Patriarhi și Profeți*”, p. 279.

„Fericii sunt părinții a căror vieță este o adevărată oglindire a celei divine, în așa fel încât făgăduințele și poruncile lui Dumnezeu trezesc în copil recunoștință și închinare; părinți a căror gingășie și suferință au descoperit copilului iubirea, dreptatea și îngăduința lui Dumnezeu, și cari prin a spune copilului de a iubi, a se încrede și a asculta de ele, se învață pe sine de a iubi, a se încrede și a asculta pe Tatăl său ceresc. Părinții cari dau copilului un asemenea dar, îl înzestreză cu un tezaur mai prețios decât bogăția tuturor veacurilor — un tezaur care ține cât și veșnicia”. — „*Profeți și Regi*”, p. 245.

A. C. N.

Cercul Tabita

Lucrarea de binefacere

„Pe săraci îi aveți întotdeauna cu voi și le puteți face bine oricând”. Marc. 14, 7.

Religiunea curată și fără pată înaintea lui Dumnezeu Tatăl nostru, este să cercetăm pe orfani și pe văduve în necazurile lor. „Hristos cercetează pe preținșii Săi urmași, punând în mijlocul lor pe cei neputincioși și sărmani cari depind de purtarea lor de grijă. În iubirea și serviciul nostru, pentru copiii Săi lipsiți, noi punem la încercare temeinicia iubirii noastre pentru El. Dacă îi neglijăm, atunci ne declarăm ca ucenici falși, străini de Hristos și de iubirea Sa”. — „Divina Vindecare” p. 198.

„Nu pot îndemna în deajuns pe toți membrii Comunității noastre, pe toți adevărații misionari, pe toți cari își opresc piciorul lor în Sabat să ia aminte la capitolul 58 din Isaia. Lucrarea de binefacere arătată în acest capitol este o lucrare pe care o pretinde astăzi Dumnezeu dela poporul Său. E o lucrare decretată chiar de El”. — „Timpul și Lucrarea”, pag. 31.

Ramura Cercului Tabita

Cercul Tabita este o ramură însemnată în lucrarea Comunității noastre. Vorbind despre lucrarea Tabitei cum și a altor persoane nobile din Biblie, în „Mărturii pentru Comunitate” se spune: „Credincioșia plină de rugăciune și de perseverență pe care o aveau acei sfinți ai lui Dumnezeu, este rară; totuși Comunitatea nu poate prospera fără ea”. — „Mărturii” pp. 45—46.

Exemple biblice

1. *Tabita din Iope*. Fapte 9, 36—43. Această soră credincioasă deși avea și ea greutățile ei personale, totuși își făcea timp și pentru săraci, lucrând cămășuțe, rochițe, și hănuțe pentru copiii săraci, astfel încât împletea facerea de bine cu predicarea Evangheliei. Tot așa făcea și Domnul Hristos.

2. *Fivi*. Romani 16, 1, 2. Fivi care era și diaconită, s'a arătat de ajutor multora, — și în deosebi lui Pavel. Așa au înțeles credința primii creștini. Acestea s'au scris spre a ne fi și nouă un model și exemplu bun.

Hristos văzut prin fapte de binefacere

„După cum noi putem urmări un rău de apă vie, după dunga de ver-

deață pe care el o produce, tot astfel poate fi văzut Hristos, în fapte de binefacere, cari caracterizează cărarea Sa la orice pas”. — „Slujitorii Evangheliei”, p. 103.

Adunarea de fonduri pentru Tabita

Fonduri pentru Tabita se pot aduna în mai multe feluri:

1. Printr'o colectă în al 3-lea Sabat, cu ocazia orei Tabita.

2. La țară prin a închiria o bucată de pământ pe care o lucrează Comunitatea cu toți membrii ei, recoltând ce este de mai mare folos.

3. Prin a cere dela persoane bogate: haine, alimente, lemne și orice, în folosul celor săraci.

„Dacă anumite persoane s'ar prezenta înaintea acelora ce au mijloace și influență și le-ar înfățișa nevoile noastre și ale lucrării lui Dumnezeu — într'o lumină potrivită, atunci acești bărbați ar putea face mult pentru înaintarea lucrării lui Dumnezeu în lume. Noi ne-am abătut dela privilegiile și avantajele dela care am fi putut avea foloase pentru că am ales să stăm despărțiți de lume”. — „Mărturii Speciale”, p. 175.

(Urmare dela pag. 10)

de aici. Incet încet pânza se țese fir cu fir. De azi în trei săptămâni ne vom duce și vom începe clădirea unei adunări la Bertua. Eu pregătesc materialul și fratele Benezech va fi pentru câțva timp conducătorul lucrărilor. Unul sădește, altul udă, dar Dumnezeu e care face să crească.

„Bicicleta noastră cu motor e în stare să meargă acum, după ce câțva timp a fost imobilizată din lipsă de cauciucuri. Dar nu sunt cu nimic mai fericit pentru că nu m'am săturat alergând pe drumurile noastre atât de periculoase. Cea mai mică neatenție, și ne rostogolim în prundiș; și de aceea când avem de făcut 150 sau 200 de km. pentru a vizita stațiunile, e aproape nevoie de acte de bravură. Când vom avea oare o mașină cu patru roți? Ori cât de mică ar fi ea, tot am fi în mai mare siguranță.

„Pe ziua de 14 Iulie am fost invitați la Administratorul din Bertua. El este foarte amabil și noi am primit să luăm parte la bucuriile acelei seri. Eu am folosit ocazia aceasta și i-am spus ce gândeam noi cu privire la

Cum se împart ajutoarele?

După ce s'a lucrat și avem deja un număr mare de haine pentru săraci cât și alimente și alte lucruri, atunci chemăm pe săraci la adunare unde facem o serbare, la care invităm și pe toți din conducerea Comunei ca să asiste la împărțirea darurilor la săraci. Cu acea ocazie vom avea o producție frumoasă, vom face rugăciuni de mulțumire lui Dumnezeu ca El să binecuvinteze pe cei ce au dat, cum și pe conducătorii Comunei și inaltele stăpâniri ale țării.

Lucrarea de binefacere trebuie raportată la „Samariteanul Milos”

În orice Comunitate unde s'a făcut o lucrare de binefacere să se și raporteze câte persoane au fost ajutate: bărbați, femei, copii. Se poate raporta pe nume și persoanele cari au dat sume mai mari.

Tot cu acea ocazie se pot face și o fotografie, după împrejurări, a Cercului Tabita, a persoanelor cari au fost ajutate, cât și orice vi s'ar părea de interes general.

Domnul Hristos a primit cu bucurie astfel de raportare, și azi va face la fel.

Toma Dobre

deschiderea noiei stațiuni din Ndou. Dânsul mi-a răspuns: „Faceți formalitățile și se va aranja foarte ușor”. „După cum vedeți ușile sunt deschise foarte larg”.

Da, într'adevăr uși mari stau deschise larg înaintea noastră! Nevoile și posibilitățile cresc în toate părțile Africii Ecuatoriale, creând o situație foarte favorabilă pentru înaintarea și terminarea lucrării printre popoarele îndepărtate și fără Dumnezeu, după cum se poate vedea în această Mare Săptămână. Fără îndoială că noi nu cunoaștem eforturile vitejilor noștri lucrători, și copiii noștri iubiți, cari deși reținuți din pricina lipsei de fonduri, fac față cu curaj și merg înainte la datoriile răspunderilor lor și la apelurile populațiilor pe lângă cari i-am așezat ca soli ai Evangheliei. Dar Dumnezeu cere mai mult dela noi. În primăvara anului 1940 ne cere o colaborare activă și zeloză pentru ca toate Comunitățile să atingă în totul tînta Marei Săptămâni. Și acest succes va însemna asigurarea unei dezvoltări normale pentru lunile viitoare.

R. B.

am pe Isus" și „Ce bine e când tot mereu". Înainte de a închide ochii i-a spus tatălui ei că a iertat pe toți cei cari i-au produs amărăciuni în viață. Sperăm că Domnul îi va face parte de răsplata sfinților.

sfârșit, când în ziua cea măreață a învierii să se poată întâlni cu toții.

La immormântare o mare mulțime de oameni care a luat parte, a avut ocazia să asculte despre fericita nădejde a creștinului.

Sora Ana Ghețan, în etate de 62 de ani, membră a Comunității Coroiu, jud. Târnava Mică, a adormit în Domnul în ziua de 13 Septembrie, 1939. Ea a primit adevărul în anul 1921 și a dat dovadă de o mare credințioasă și zel misionar, câștigând pentru adevăr întreaga sa familie. A fost ca o mamă bună, și o adevărată lumină prin viața sa.

La immormântare a luat parte o mare mulțime care a avut ocazie să asculte despre făgăduințele lui Dumnezeu, care poate să învieze morții.

Radu Zenoviu

Sora Profira Negara, în etate de 21 de ani, membră a Comunității Vaslui, a trecut la odihnă în ziua de 5 Noembrie 1939, după un timp de suferință.

A fost un adevărat model pentru tinerii din acea Comunitate și a dat dovadă de mult zel misionar în lucrarea de colportaj în care a activat mult timp, până când boala a silit-o să-și înceteze activitatea. În tot

timpul și-a exprimat dorința arzătoare, că dacă Domnul o va însănătoși, își va începe din nou lucrarea ei de colportaj. De asemenea nu a încetat să încurajeze pe cei din jurul ei și pe mama sa să fie credințioși până la

Copilul Gabriel Ieremia, de 3 ani, fiul fratelui Coman Ieremia din Comunitatea Vaslui, a adormit în ziua de 9 August 1939. Părinții au rămas cu nădejdea vie a-l primi la venirea Domnului.

Iași

Luca Constantinescu

În ziua de 1 Ianuarie 1940, a încetat din viață fratele Manole Petcu, în vârstă de 80 ani, membru al Comunității București Colentina.

La immormântare, au

participat rudele apropiate și un mare număr de frați și surori, veniți din toate Comunitățile din București, spre a participa la doliul familiei și a aduce ultima salutare fratelui decedat.

Vorbirea rostită de fr. P. Paulini, a fost o mângâiere pentru cei din familie și o ocazie pentru asistența numeroasă, de a cunoaște făgăduințele lui Dumnezeu cu privire la cei plecați dintre noi.

Fratele Manole Petcu a primit credința în anul 1926 și a rămas un credincios devotat până la ultima clipă a vieții sale; cu toate promisiunile avantajoase în afară de credință, a preferat să trăiască mai modest, dar lângă Hristos.

Ultimele cuvinte ale sale au fost: „Mă gândesc la viața cea veșnică și laud pe Domnul care mi-a iertat păcatele".

Exemplul său să fie un imbold pentru noi toți, și facă Domnul să ne revedem cu toții la ziua „învierii dinții".

G. Graur

Prietenul de adevăr Grigore Grigoriu, în etate de 21 ani, fiul sorie Petruța Dumitrescu din Constanța, a fost chemat la odihnă pe ziua de 30 Noembrie, 1939, după o lungă suferință.

A închis ochii rostind cuvinte de mulțumire că i-a fost descoperită calea mântuirii și că a cunoscut pe Dumnezeu și iubirea Lui cea mare. Mama îndurerată rămâne cu nădejdea revederii la învierea morților.

Ștefan Ouatu

Fratele Grigore Sora, în vârstă de 57 de ani, membru al Comunității Pucioasa, jud. Dâmbovița, a fost chemat de Domnul la odihnă în ziua de 3 Octombrie, 1939.

A fost unul dintre primii credințioși din această Comunitate și a rămas statornic până la moarte. Înainte de a muri și-a exprimat credința că va învia la ziua de apoi și dorința ca, puținele fructe pe care le avea, să fie zeciuite ca astfel să-și îndeplinească această datorie față de Dumnezeu. Sperăm că-l vom vedea pe iubitul nostru frate în ziua învierii dreptilor.

Fl. Turturică

Sora Gherghina P. Burtavel, membră a Comunității Braniște, jud. Vlașca, a încetat din viață în ziua de 11

Octombrie, 1939. A trecut prin multe și grele necazuri, dar a rămas statornică. Sfârșitul ei a fost senin. Înainte de a trece la odihnă, sora a rugat pe tatăl său să-i citească două cântări pe cari le cânta ea mereu când era sănătoasă: „Ce fericire

revedem cu toții la ziua „învierii dinții".

ANUNȚURI

Vând un harmonium mare, marca „Parjkr", cu 5 octave și 9 registre. A se adresa: Daniel Farkaș, Cluj, Str. Clemenceau 5/a.

Fratele M. Oneață, din Comuna Peret, Jud. Teleorman, are doi nepoți orfani de părinți, și dorește să-i dea de suflet unor familii credințioase. Copilul mai mare este o fată de 12 ani, iar celălalt un băiat de 10 ani.

Fratele Gh. Mihăilă dorește să dea de suflet un băiețuș al său de 4 luni, deoarece soția a încetat din viață la nașterea copilului, iar fratele având mulți copii, n'are posibilitatea să-și întrețină familia. Doritorii se vor adresa: Gh. Mihăilă, Com. Cărloman, Jud. Teleorman.

„Curierul Misionar"

Foaie lunară

a Uniunii Comunităților Evanghelice
A. Z. Ș. din România

Red. responsabil: V. Florescu

Prețul acestui număr lei 10.
Abonamentul pe un an lei 100.